

Raad voor
Strafrechtstoepassing
en Jeugdbescherming

Jurisprudentiebulletin 2020/5

<p>Zaaknummer: R-19/7179/GA</p> <p>Datum uitspraak: 22 juli 2020</p>	<p>a-dwangbehandeling Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Klager heeft geen beroep ingediend tegen definitieve beslissing tot toepassing a-dwangbehandeling voor de duur van 3 maanden. Niet mogelijk om later beroep in te stellen tegen elke aparte toediening van medicatie binnen die 3 maanden. Klager niet-ontvankelijk in beroep. (Wet- en regelgeving: Pbw art 46e, eerste lid)</p>	<p>11</p>
<p>Zaaknummer: R-19/6125/GA</p> <p>Datum uitspraak: 20 juli 2020</p>	<p>Persoonlijke verblijfsruimte; Zorgplicht</p>	<p>Directeursberoep. Sprake van structureel probleem m.b.t. de levering van weekverstrekingen (boodschappen). Niet gebleken dat de directeur concreet stappen heeft ondernomen om het structurele probleem op te lossen. Beroepscommissie acht het wenselijk dat producten van de weekverstreking die niet leverbaar waren worden nageleverd. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 44)</p>	<p>12</p>
<p>Zaaknummer: R-19/5315/GA</p> <p>Datum uitspraak: 14 juli 2020</p>	<p>a-dwangbehandeling</p>	<p>Voortzetting a-dwangbehandeling niet onredelijk. Vanuit zorgvuldigheid aanbevelenswaardig dat noodzaak van voortzetting van a-dwangbehandeling telkens om de zes maanden wordt getoetst door een onafhankelijk psychiater. Second opinion maakt onderdeel uit van beoordeling van toekomstige verlengingsberoepen. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 46d, 46e)</p>	<p>12</p>
<p>Zaaknummer: R-19/5458/GA</p> <p>Datum uitspraak: 8 juli 2020</p>	<p>Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Voor tegemoetkoming i.v.m. ongemak van ten onrechte terugplaatsing vanuit stichting Moria naar PI acht beroepscommissie tarief behorend bij niet kunnen deelnemen aan Penitentiair Programma (€75,-) per maand passender dan tarief bij verblijf</p>	<p>15</p>

		in verkeerde inrichting met verkeerd regime (€50,-). Stelling klager dat situatie onder reikwijdte van art. 89 Sv (oud) valt, wordt niet gevolgd, schade voor het overige niet eenvoudig vast te stellen. Beroep gegrond, tegemoetkoming €150,-. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 68, zevende lid)	
Zaaknummer: R-19/2924/GA Datum uitspraak: 6 juli 2020	Bezoek	<p>Artikel 3 IVRK biedt geen wettelijke grondslag voor verstrekking gegevens aan Veilig Thuis over bezoek klagers stiefdochter in maart 2018. Grondslag op grond van toenmalige art. 8 onder f van de Wbp en art 4.1.1 (oud) en art. 5.2.6 (oud) WMO 2015. Verstrekking vond plaats in het kader van een onderzoek naar huiselijk geweld en/of kindermishandeling, was noodzakelijk en voldoet aan eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. Gegevensverstrekking niet in strijd met artikel 8 EVRM. Beroep ongegrond.</p> <p>(Wet- en regelgeving: EVRM art. 8; IVRK art 3; Wbp art. 8 onder f; Art 4.1.1. (oud) en art 5.2.6 (oud) WMO 2015)</p>	16
Zaaknummer: R-19/5087/GA Datum uitspraak: 25 juni 2020	Bewegingsvrijheid; Bewegingsvrijheid binnen de inrichting; Hoorplicht	<p>Klager mag van de directeur niet met één vrouw in een ruimte verblijven en wordt continu begeleid en in de gaten gehouden door een man. Dit is een ingrijpende beslissing. Hoewel de wet dit niet dwingend voorschrijft, is het in dit soort gevallen van belang dat klager zijn standpunt over de maatregelen op deugdelijke wijze kenbaar kan maken, dat de maatregelen op schrift worden gesteld en dat klager schriftelijk wordt geïnformeerd over de mogelijkheid tot het instellen van beklag en beroep.</p>	19

		Hierbij is tevens acht geslagen op de duur en het structurele karakter van de maatregelen. Nu het voorgaande niet is gebeurd, is de beslissing onzorgvuldig genomen. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 30,-. (Wet- en regelgeving: Pbw: artikel 57 en 58)	
Zaaknummer: R-19/4004/GA Datum uitspraak: 3 juni 2020		Directeur heeft informatie over klager in de vorm van dagrapportages met (de contactpersoon bij) de gemeente gedeeld. Voor verwerking persoonsgegevens gedetineerde in het kader van een aan die gedetineerde opgelegde vrijheidsstraf moet wettelijke grondslag bestaan. Artikel 51c, tweede lid, WJSG voorziet hierin. Daarin is bepaald dat tenuitvoerleggingsgegevens kunnen worden verstrekt voor zover dit noodzakelijk is met het oog op zwaarwegend algemeen belang voor doel van - in dit geval - resocialisatie van betrokkene. Directeur heeft informatie dan ook gerechtvaardigd met gemeente kunnen delen. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Wet Justitiële en Strafvorderlijke Gegevens art. 51c)	20
Zaaknummer: R-19/3434/GA Datum uitspraak: 28 mei 2020	Ontvankelijkheid materieel	In beklag heeft klager de klacht onvoldoende nauwkeurig omschreven. In beroep is gebleken dat de klacht ziet op een selectiebeslissing. Met de informatie die in beklag voorhanden was is klager terecht niet-ontvankelijk verklaard. Gelet op de informatie die in beroep naar voren is gekomen zal de beroepscommissie de stukken in handen van de Minister stellen ter verdere behandeling. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 60, 15, 17 en 18)	23

<p>Zaaknummer: R-19/3953/GA</p> <p>Datum uitspraak: 14 mei 2020</p>	<p>Arbeid en werkzaamheden; Arbeidsongeschiktheid</p>	<p>Niet gebleken dat klager, die verblijft in het h.v.b. waar geen arbeidsverplichting geldt, zich eerder dan januari 2019 heeft aangemeld voor de arbeid. Daarom kan de directeur niet het verwijt worden gemaakt dat hij zich in de periode daarvoor onvoldoende zou hebben ingespannen voor het vinden van passende arbeid voor klager. Beslissing om klager in te sluiten tijdens de arbeidsuren gelet op het voorgaande niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 47)</p>	<p>24</p>
<p>Zaaknummer: R-19/3654/GA</p> <p>Datum uitspraak: 14 mei 2020</p>	<p>Ontvankelijkheid formeel</p>	<p>Op grond van artikel 69, eerste lid van de Pbw staat beroep open tegen de uitspraak van de beklagcommissie. Op het moment van het indienen van het beroepschrift was (nog) geen sprake van een uitspraak. Klager daarom niet-ontvankelijk in zijn beroep. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 69, eerste lid)</p>	<p>25</p>
<p>Zaaknummer: S-20/4045/SGA</p> <p>Datum uitspraak: 31 juli 2020</p>	<p>B-dwangbehandeling</p>	<p>B-dwangbehandeling voor de duur van drie maanden is niet op voorhand onredelijk of onbillijk. Gelet op lange duur van de toepassing van de b-dwangbehandeling gaat de voorzitter ervan uit dat de directeur met regelmaat toetst of met minder ingrijpende middelen kan worden volstaan. Schorsingsverzoek afgewezen. (Wet- en regelgeving: 46d, onder b. jo 60 jo 66 Pbw)</p>	<p>25</p>
<p>Zaaknummer: S-20/3101/SGA</p> <p>Datum uitspraak: 28 februari 2020</p>	<p>Disciplinaire straffen</p>	<p>Aan verzoeker is een disciplinaire straf van veertien dagen opsluiting in een strafcel opgelegd wegens een poging tot het corrumpen van een personeelslid, door te vragen of deze</p>	<p>27</p>

		<p>een gram drugs voor hem naar binnen wilde smokkelen. De Sanctiekaart biedt voor dit gedrag geen houvast. Voorlopig oordelend acht de voorzitter de opgelegde straf, vanuit preventief oogpunt en gelet op de ernst van een dergelijk vergrijp, op voorhand niet onredelijk of onbillijk. Verzoek afgewezen. (Wet- en regelgeving: artikel 60 jo 66 Pbw)</p>	
<p>Zaaknummer: R-19/5944/GB</p> <p>Datum uitspraak: 31 juli 2020</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen; Tegemoetkoming / Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Klager verblijft in afwachting van plaatsing in tbs-kliniek in een HVB, maar wil naar een gevangenis. Een gedetineerde moet na zijn veroordeling in eerste aanleg zo snel mogelijk in een gevangenis worden geplaatst. Had verweerder aan dit uitgangspunt voldaan dan had klager na het einde van zijn vrijheidsstraf in de gevangenis kunnen blijven. Er bestaat (o.g.v. eerdere jurisprudentie) geen verplichting om klager thans in een HVB te laten verblijven, terwijl hij feitelijk al veel eerder in een gevangenis geplaatst had moeten worden. Beroep gegrond, opdracht nemen nieuwe beslissing binnen twee weken, tegemoetkoming €450,- (Wet- en regelgeving: Pbw art. 9, lid 2, aanhef en onder f; art. 10, lid 1; art. 17)</p>	29
<p>Zaaknummer: R-19/6144/GB</p> <p>Datum uitspraak: 21 juli 2020</p>	<p>Penitentiair programma; Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen / Detentiefasering</p>	<p>Afwijzing klagers verzoek deelname aan een PP niet onredelijk of onbillijk. Klager voldoet nog niet aan alle voorwaarden voor deelname aan een PP, omdat hij nog niet vijf zesde deel van de aan hem opgelegde gevangenisstraf heeft ondergaan. Voorts kan tijdens een PP niet worden gewerkt in een eigen bedrijf of familiebedrijf, i.v.m. de controlerende en toezichhoudende taak van de</p>	31

		werkgever tijdens deelname aan een PP. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 4, Pm art. 7, Erkenningsregeling penitentiair programma 2004, art. 5, 7)	
Zaaknummer: R-20/6092/GB Datum uitspraak: 9 juli 2020	Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen; Detentiefasering	<p>Klager is voorlopig gehecht geweest voor de duur van een hem opgelegde, niet-onherroepelijke, gevangenisstraf. Hij ondergaat thans een tweede, onherroepelijk opgelegde gevangenisstraf. Klager en verweerder verschillen van opvatting of VI over beide straffen als geheel of apart moet worden berekend. Beroepscommissie acht actuele berekening van einddatum die verweerder voorstaat de juiste. VI moet dus apart wordt berekend. Gelet op de einddatum op basis van die berekening, kwam klager ten tijde van de bestreden beslissing niet in aanmerking voor het stapeltraject. Terugplaatsing uit ZBBI daarom niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond.</p> <p>(Wet- en regelgeving: Pbw art. 1, aanhef en onder s, t en u, 4, 17; RSPOG art. 2; Pm art. 7; Sv art. 6:2:6, 6:2:10)</p>	33
Zaaknummer: R-20/6802/GV Datum uitspraak: 23 juni 2020	Ontvankelijkheid; Incidenteel verlof	<p>Klager heeft, ondanks de afwijzing van zijn verzoek om incidenteel verlof, de uitvaart van zijn vader kunnen bijwonen, omdat zijn voorlopige hechtenis voor een dag is geschorst. Het resultaat dat klager met het indienen van het beroep nastreeft, kan niet meer daadwerkelijk worden bereikt en kan ook geen feitelijke betekenis meer hebben. Een uitsluitend formeel of principieel belang is onvoldoende voor het aannemen van voldoende procesbelang. Klager niet-ontvankelijk</p>	36

		in beroep. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 72 lid 2)	
Zaaknummer: R-20/6704/GV Datum uitspraak: 9 juni 2020	Medische verzorging toegang tot; Strafonderebreking	Afwijzing verzoek strafonderebreking. Medisch adviseur acht strafonderebreking medisch geïndiceerd. OM en inrichting geen bezwaar. Medische dienst ondersteunt het verzoek niet, maar medisch adviseur is bij uitstek op de hoogte van enerzijds de detentiesituatie en anderzijds klagers medische situatie. Bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing binnen twee weken. Geen tegemoetkoming. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 34, 37)	36
Zaaknummer: R-19/5583/TA Datum uitspraak: 22 juni 2020	Ontvankelijkheid materieel; Persoonlijke verblijfsruimte	Te hoge temperatuur in persoonlijke verblijfsruimte gedurende paar dagen en nachten in zomer is volgens beperkt beklagrecht o.g.v. Bvt alleen vatbaar voor beklag vanwege stelling dat sprake is van onmenselijke of vernederende behandeling als bedoeld in art. 3 EVRM. Volgens beroepscommissie is daarvan geen sprake. Beroep klager op uitspraken EHRM faalt. Beroep hoofd instelling gegrond, beklag alsnog ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 56, lid 1 onder e EVRM art. 3)	38
Zaaknummer: R-20/6143/TA Datum uitspraak: 15 juni 2020	Bezoek	Niet in strijd met wet of onredelijk om mede d.m.v. toezicht op bezoek van partner te proberen om (meer) zicht in relatie en eventueel daarmee samenhangende risico's te krijgen. Gerechtvaardigde inbreuk op recht op respect voor privéleven en/of familie-	40

		en gezinsleven. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 37)	
Zaaknummer: R-20/5964/TA Datum uitspraak: 11 juni 2020	a-dwangbehandeling	Hoofd van instelling heeft kunnen oordelen dat voortzetting a-dwangbehandeling noodzakelijk was. Uit oogpunt van zorgvuldigheid is het aanbevelingswaardig dat bij langlopende dwangtrajecten telkens om de zes maanden de noodzaak en toepassing van dwangbehandeling door een onafhankelijk psychiater wordt getoetst. Bij toekomstige verlengingsberoepen maakt second opinion onderdeel uit van de beoordeling. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art 16c lid 5)	42
Zaaknummer: R-20/6607/TA Datum uitspraak: 2 juni 2020	Inzage in stukken/dossier	Beklag over niet verkrijgen van afschrift van gespreksverslag over onttrekking tijdens verlof is tijdig ingediend. Instelling beroept zich op Wet kwaliteit, klachten en geschillen zorg, maar die wet is niet van toepassing. Klager geen recht op afschrift krachtens de Bvt. Klager ontvankelijk in beklag, maar beklag ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 20)	44
Zaaknummer: R-20/6557/JA Datum uitspraak: 19 mei 2020	Planmatig verlof jeugd Ontvankelijkheid	Indiener van beroepschrift namens klager staat niet als advocaat geregistreerd en heeft geen machtiging overgelegd waaruit volgt dat hij in deze beroepsprocedure als gemachtigde van klager kan optreden. Klager niet-ontvankelijk in beroep. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 74)	46
Zaaknummer: S-20/3782/SJA	Planmatig verlof jeugd	De voorzitter schorst de verdere tenuitvoerlegging van de intrekking van verzoekers verlopen, omdat de	46

Datum uitspraak: 10 juni 2020		intrekking is gedaan door een unitmanager. Het is wettelijk onmogelijk om die daartoe te mandateren. De intrekking is dus onbevoegd gedaan. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 4, 30)	
---	--	--	--

Zaaknummer:

R-19/7179/GA

Datum uitspraak:

22 juli 2020

Beroepscommissie:

mr. dr. J. de Lange, bijgestaan
door mr. M.S. Ferenczy, secretaris

Trefwoorden:

A-dwangbehandeling;
Ontvankelijkheid materieel

Samenvatting:

Klager heeft geen beroep ingediend tegen definitieve beslissing tot toepassing a-dwangbehandeling voor de duur van 3 maanden. Niet mogelijk om later beroep in te stellen tegen elke aparte toediening van medicatie binnen die 3 maanden. Klager niet-ontvankelijk in beroep.
(Wet- en regelgeving: Pbw art 46e, eerste lid)

Rechtsoverwegingen:

De voorzitter stelt vast dat de directeur de definitieve beslissing tot toepassing van de a-dwangbehandeling op 17 april 2020 voor de duur van drie maanden heeft genomen. Op 11 juni 2020 is klagers beroepschrift bij de Raad ontvangen. Klager klaagt zich over de injecties die hij eens in de veertien dagen krijgt. Klager stelt dat de beslissing tot toediening van die injecties mondeling zou zijn geschied en dat klager hier niet

mee heeft ingestemd. Uit de nadere inlichtingen van een juridisch medewerker van het JC Zaanstad komt naar voren dat klager sinds de beslissing tot toepassing van de a-dwangbehandeling van 17 april 2020 geen andere beslissingen heeft ontvangen met betrekking tot de dwangbehandeling. Het klopt dat klager iedere twee weken een depot medicatie krijgt gedurende de drie maanden van de reeds aangezegde en uitgereikte beslissing tot a-dwangbehandeling.

De voorzitter overweegt dat alleen tegen een definitieve beslissing tot toepassing van a-dwangbehandeling (als bedoeld in artikel 46e, eerste lid, van de Pbw) rechtstreeks beroep kan worden ingesteld binnen zeven dagen na uitreiking van de bestreden beslissing die op 17 april 2020 heeft plaatsgevonden. Het had dan ook op de weg van klager gelegen om beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing tot toepassing van de a-dwangbehandeling voor de duur van drie maanden. Dat heeft klager nagelaten. Gedurende de toepassing van de a-dwangbehandeling is het vervolgens niet mogelijk om beroep in te stellen tegen elke aparte toediening van medicatie. Gelet op bovenstaande dient klager niet-ontvankelijk te worden verklaard in zijn beroep.

Zaaknummer:

R-19/6125/GA

Datum uitspraak:

20 juli 2020

Beroepscommissie:

mr. C. Fetter, voorzitter, drs. M.R. van Veen en drs. J.E. Wouda, leden, bijgestaan door mr. M.S. Ferenczy, secretaris

Trefwoorden:

Persoonlijke verblijfsruimte;
Zorgplicht

Samenvatting:

Directeursberoep. Sprake van structureel probleem m.b.t. de levering van weekverstrekingen (boodschappen). Niet gebleken dat de directeur concreet stappen heeft ondernomen om het structurele probleem op te lossen. Beroepscommissie acht het wenselijk dat producten van de weekverstreking die niet leverbaar waren worden nageleverd. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 44)

Rechtsoverwegingen:

Hetgeen in beroep is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard. Hierbij overweegt de beroepscommissie dat ook in beroep niet is gebleken dat de directeur concreet stappen heeft ondernomen om het

structurele probleem met de weekverstreking op te lossen. De beroepscommissie merkt voorts nog op dat indien producten van de weekverstreking niet leverbaar blijken te zijn, zij het wenselijk acht dat deze producten na worden geleverd. Immers, de weekverstreking voorziet de gedetineerden van basisproducten die van overheidswege aan hen worden verstrekt. Dit zijn basisproducten waar de gedetineerde recht op heeft en derhalve niets voor hoeft te betalen. Indien een dergelijk product niet op voorraad is kan de gedetineerde dan ook geen geld terugkrijgen. Ook de punten waarmee deze producten verrekend en 'betaald' worden, kunnen niet meegenomen worden naar de week daarop. De gedetineerde kan dan ook op geen enkele wijze gecompenseerd worden voor deze producten.

Zaaknummer:

R-19/5315/GA

Datum uitspraak:

14 juli 2020

Beroepscommissie:

mr. D. van der Sluis, voorzitter, mr. R. Koning en drs. J.E. Wouda, leden, bijgestaan door mr. P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:

a-dwangbehandeling

Samenvatting:

Voortzetting a-dwangbehandeling niet onredelijk. Vanuit zorgvuldigheid aanbevelenswaardig dat noodzaak van voortzetting van a-dwangbehandeling telkens om de zes maanden wordt getoetst door een onafhankelijk psychiater. Second opinion maakt onderdeel uit van beoordeling van toekomstige verlengingsberoepen. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 46d, 46e)

Rechtsoverwegingen:

Het beroepschrift is weliswaar zeer summier, maar met de verwijzing naar de gronden van het klaagschrift voldoet dit naar het oordeel van de beroepscommissie aan de eis van artikel 69, eerste lid, van de Pbw. Klager kan dus in het beroep worden ontvangen.

Op grond van het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw vindt als uiterste middel geneeskundige behandeling plaats voor zover aannemelijk is dat zonder die geneeskundige behandeling het gevaar dat de stoornis van de geestesvermogen van de gedetineerde doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen.

In artikel 46e, vijfde lid, van de Pbw is onder meer bepaald dat indien voortzetting van de geneeskundige behandeling overeenkomstig artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw nodig is,

de gedetineerde onverwijld een afschrift van de schriftelijke beslissing van de directeur ontvangt. De directeur dient dan in zijn beslissing aan te geven waarom van een behandeling alsnog het beoogde effect wordt verwacht.

Uit de door de directeur verstrekte inlichtingen komt het volgende naar voren.

Klager is gediagnosticeerd met een schizoaffectieve stoornis. Klager was (voor aanvang van de dwangmedicatie) achterdochtig, hyperalert en motorisch onrustig. Hij had het idee dat er overal camera's hingen en had het over het misbruiken van vrouwen. Zijn verhalen waren onnavolgbaar, hij zocht de confrontatie met het personeel en maakte kung fu-bewegingen. Klager kon dreigend gedrag laten zien. Er was gevaar voor agressie jegens derden en voor agressie van derden jegens klager. Destijds werd geconcludeerd dat sprake was van een paranoïde psychotisch toestandsbeeld met manische ontremming. De toegepaste dwangbehandeling heeft gezorgd voor een aanzienlijke verbetering.

Op 15 oktober 2019 heeft de behandelend psychiater met klager gesproken. Klager zag echter nog steeds het nut niet in van de antipsychotica. Hij zou het gebruik daarvan niet voortzetten, als de dwangbehandeling zou worden gestopt. Volgens de psychiater zou

stoppen met medicatie vrijwel zeker leiden tot een manisch-psychotische relapse. Een schizoaffectieve stoornis is bovendien een chronische stoornis die langdurig, zo niet levenslang, behandeling behoeft. Minder ingrijpende middelen zijn niet voorhanden.

Gelet op het voorgaande stelt de beroepscommissie vast dat volgens de behandelend psychiater bij klager sprake is van een psychische stoornis. Daarnaast is voldoende aannemelijk geworden dat klager vanuit die stoornis gevaar veroorzaakt en dat, zonder een geneeskundige behandeling, het gevaar dat de psychische stoornis klager doet veroorzaken, niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen. In de bestreden beslissing heeft de directeur voldoende toegelicht dat de voortzetting van het dwangtraject noodzakelijk is.

Verder is voldoende aannemelijk geworden dat de beslissing van de directeur voldoet aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. Uit de stukken blijkt namelijk dat klager weigerde vrijwillig de voorgeschreven medicatie in te nemen, terwijl inname van medicatie door klager volgens de psychiater de enige manier is om gevaar voor klager zelf of anderen te voorkomen.

Daarnaast is voldoende aannemelijk dat de a-dwangbehandeling doelmatig is. Uit

de stukken blijkt namelijk dat klagers toestandsbeeld en gedrag aanzienlijk zijn verbeterd sinds de aanvang van de dwangbehandeling.

Gelet op het voorgaande en bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, kan de beslissing van de directeur om de a-dwangbehandeling voort te zetten niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. De beroepscommissie zal het beroep daarom ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagrechtter bevestigen met aanvulling van de gronden.

Tot slot en naar aanleiding van de grief van de raadsman in de beklagprocedure over de afwezigheid van een second opinion, overweegt beroepscommissie als volgt (onder verwijzing naar RSJ 11 juni 2020, R-20/5964/TA). De wet vereist niet dat het advies van een onafhankelijke psychiater wordt ingewonnen in het geval van voortzetting van een a-dwangbehandeling. De beroepscommissie acht het uit oogpunt van zorgvuldigheid aanbevelingswaardig dat bij langlopende dwangtrajecten met enige regelmaat door een onafhankelijke psychiater de noodzaak en toepassing van de a-dwangbehandeling wordt getoetst. De onafhankelijke psychiater kan ook werkzaam zijn bij dezelfde PI als de behandelend psychiater mits de psychiater die de second opinion

uitvoert gedurende een periode van meer dan een jaar niet bij de behandeling van klager betrokken is geweest. De beroepscommissie acht het in ieder geval aangewezen dat een dergelijke toets telkens om de zes maanden plaatsvindt. De beroepscommissie wijkt hiermee af van eerdere uitspraken waarin van een andere frequentie werd uitgegaan.

De beroepscommissie is van oordeel dat een halfjaarlijkse toets van de noodzaak van voortzetting van de a dwangbehandeling door een onafhankelijke psychiater bijdraagt aan de zorgvuldigheid van de genomen beslissing en de hieraan ten grondslag liggende motivering. Deze motivering kan van groot belang zijn voor de gedetineerde zelf alsook voor de beoordeling van het eventuele beklag en beroep dat de gedetineerde tegen voortzetting van de a dwangbehandeling kan indienen. De beroepscommissie zal dan ook bij volgende verlengingsberoepen de (meest recente) second opinion onderdeel laten uitmaken van de beoordeling.

Zaaknummer:

R-19/5458/GA

Datum uitspraak:

8 juli 2020

Beroepscommissie:

mr. T.B. Trotman, voorzitter, mr.
R.H. Koning en mr. D. van der

Sluis, leden, bijgestaan door mr. K.
Kiela, secretaris

Trefwoorden:

Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:

Voor tegemoetkoming i.v.m. ongemak van ten onrechte terugplaatsing vanuit stichting Moria naar PI acht beroepscommissie tarief behorend bij niet kunnen deelnemen aan Penitentiair Programma (€75,-) per maand passender dan tarief bij verblijf in verkeerde inrichting met verkeerd regime (€50,-). Stelling klager dat situatie onder reikwijdte van art. 89 Sv (oud) valt, wordt niet gevolgd, schade voor het overige niet eenvoudig vast te stellen. Beroep gegrond, tegemoetkoming €150,-. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 68, zevende lid)

Rechtsoverwegingen:

Klager verbleef op basis van een beslissing van de directeur bij de stichting Moria voor een detentie vervangende behandeling op grond van artikel 43, derde lid, van de Penitentiaire beginselenwet. Onweersproken is dat klager in de periode van 19 april 2019 tot en met 7 juni 2019, te weten voor de duur van 49 dagen, is teruggeplaatst in de PI. De beroepscommissie stelt voorop dat een tegemoetkoming is bedoeld voor het door klager ondervonden ongemak. Als sprake is van schade en deze schade eenvoudig is te begroten, is er aanleiding

schadevergoedingsaspecten te betrekken bij de bepaling van de hoogte van de tegemoetkoming. In dit geval is de door klager gestelde – maar niet voor alle posten voldoende onderbouwde - omvang van de schade niet eenvoudig vast te stellen. Voor het verkrijgen van een schadevergoeding staan voor klager andere wegen open. De beroepscommissie vindt het tarief horend bij het ten onrechte niet kunnen deelnemen aan een Penitentiaal Programma (€75,-) in deze situatie passender dan het door de beklagerechter gehanteerde tarief passende bij een verblijf in een verkeerde inrichting met een verkeerd regime ten bedrage van €50,- per maand. De beroepscommissie ziet aanleiding om het aantal dagen af te ronden naar twee maanden en is daarom van oordeel dat aan klager een tegemoetkoming van €150,- dient te worden toegekend. De stelling van klager dat deze situatie onder de reikwijdte van artikel 89 (oud, thans artikel 533) van het Wetboek van Strafvordering valt en op basis daarvan aan hem een hogere tegemoetkoming dient te worden toegekend, volgt de beroepscommissie niet. Dit artikel heeft betrekking op schade ten gevolge van ondergane verzekering in de situatie dat de zaak is geëindigd zonder straf of maatregel. Daarvan is bij klager geen sprake.

Zaaknummer:

R-19/2924/GA

Datum uitspraak:

6 juli 2020

Beroepscommissie:

mr.dr. J. de Lange, voorzitter, mr. D. van der Sluis en mr. T.B. Trotman, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Kokee, secretaris

Trefwoorden:

Bezoek

Samenvatting:

Artikel 3 IVRK biedt geen wettelijke grondslag voor verstrekking gegevens aan Veilig Thuis over bezoek klagers stiefdochter in maart 2018. Grondslag op grond van toenmalige art. 8 onder f van de Wbp en art 4.1.1 (oud) en art. 5.2.6 (oud) WMO 2015. Verstrekking vond plaats in het kader van een onderzoek naar huiselijk geweld en/of kindermishandeling, was noodzakelijk en voldoet aan eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. Gegevensverstrekking niet in strijd met artikel 8 EVRM. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: EVRM art. 8; IVRK art 3; Wbp art. 8 onder f; Art 4.1.1. (oud) en art 5.2.6 (oud) WMO 2015)

Rechtsoverwegingen:

Uit de inlichtingen van de directeur komt naar voren dat Veilig Thuis

een onderzoek is gestart naar aanleiding van een melding van huiselijk geweld/kindermishandeling. In verband met dit onderzoek is aan de PI Almere de vraag voorgelegd of de stiefdochter van klager op 7 maart 2018 bij klager op bezoek is geweest en hoe het toezicht tijdens dit bezoek is verlopen. Een medewerker van de bezoekersadministratie van de PI Almere heeft per e-mail van 13 maart 2018 geantwoord dat de moeder en de stiefdochter bij klager op bezoek zijn geweest, dat het bezoek heeft plaatsgevonden in de bezoekszaal en dat er toezichthouders aanwezig waren.

Klager voert aan dat sprake is van schending van artikel 8 van het EVRM. Het in dit artikel neergelegde recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer kan op grond van het tweede lid worden beperkt voor zover dat bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Niet betwist is dat met de gegevensverstrekking aan Veilig Thuis over klagers bezoek een inbreuk is gemaakt op de

persoonlijke levenssfeer van klager. De eerste vraag die beantwoord moet worden, is of hiervoor (destijds) een wettelijke grondslag bestond.

Anders dan de beklagrechter heeft geoordeeld, kan artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind – dat bepaalt dat bij alle maatregelen die kinderen aangaan het belang van het kind voorop dient te staan – naar het oordeel van de beroepscommissie niet worden aangemerkt als een (nationale) wettelijke grondslag als bedoeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Die wettelijke grondslag kan wel gevonden worden in artikel 8, aanhef en onder f, van de toenmalige Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp), in verbinding met de artikelen 4.1.1 (oud) en 5.2.6 (oud) van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (WMO 2015).

Die wetsartikelen, zoals die golden op 13 maart 2018, luiden als volgt:

Artikel 8 van de Wbp
Persoonsgegevens mogen slechts worden verwerkt indien:

- a. de betrokkene voor de verwerking zijn ondubbelzinnige toestemming heeft verleend;
- b. (...)
- c. (...)
- d. (...)
- e. (...)

f. de gegevensverwerking noodzakelijk is voor de behartiging van het gerechtvaardigde belang van de verantwoordelijke of van een derde aan wie de gegevens worden verstrekt, tenzij het belang of de fundamentele rechten en vrijheden van de betrokkene, in het bijzonder het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer, prevaleert.

Op grond van één van de bovengenoemde gronden is de directeur bevoegd persoonsgegevens te verwerken. Op grond van artikel 1, onder b, van de Wbp moet onder verwerken tevens worden verstaan het verstrekken van persoonsgegevens.

Artikel 4.1.1 (oud) van de WMO 2015

1. (...)
  2. Het AMHK oefent de volgende taken uit:
    - a. het fungeren als meldpunt voor gevallen of vermoedens van huiselijk geweld of kindermishandeling;
    - b. het naar aanleiding van een melding van huiselijk geweld of kindermishandeling of het vermoeden daarvan, onderzoeken of daarvan daadwerkelijk sprake is;
    - c. het beoordelen van de vraag of en zo ja tot welke stappen de melding van huiselijk geweld of kindermishandeling of een vermoeden daarvan aanleiding geeft;
- (...).

Artikel 5.2.6 (oud) van de WMO 2015

Derden die beroepshalve beschikken over inlichtingen die noodzakelijk kunnen worden geacht om een situatie van huiselijk geweld of kindermishandeling te beëindigen of een redelijk vermoeden daarvan te onderzoeken, kunnen aan een AMHK deze inlichtingen desgevraagd of uit eigen beweging verstrekken zonder toestemming van degene die het betreft en indien nodig met doorbreking van de plicht tot geheimhouding op grond van een wettelijk voorschrift of op grond van hun ambt of beroep.

Vervolgens is de vraag aan de orde of deze inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van klager noodzakelijk was zoals bedoeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. De beroepscommissie beantwoordt deze vraag bevestigend. Het verstrekken van de bezoekgegevens van klager, wat plaatsvond in het kader van een onderzoek naar huiselijk geweld en/of kindermishandeling, was noodzakelijk ter voorkoming van strafbare feiten, dan wel ter bescherming van de goede zeden of de rechten en vrijheden van anderen.

Aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit is ook voldaan. De gegevensverstrekking is beperkt gebleven tot informatie over één bezoekmoment en diende een gerechtvaardigd belang, dat zwaarder weegt dan het belang van

klager. De directeur had klager eerst om toestemming kunnen vragen voor het verstrekken van de gevraagde informatie. Dat dit is nagelaten maakt evenwel niet dat in het onderhavige geval artikel 8 van het EVRM is geschonden.

Zaaknummer:

R-19/5087/GA

Datum uitspraak:

25 juni 2020

Beroepscommissie:

mr. D. van der Sluis, voorzitter,
mr. J.D. den Hartog en mr.dr. P.
Jacobs, leden, bijgestaan door mr.
A. de Groot, secretaris

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid;
Bewegingsvrijheid binnen de
inrichting; Hoorplicht

Samenvatting:

Klager mag van de directeur niet met één vrouw in een ruimte verblijven en wordt continu begeleid en in de gaten gehouden door een man. Dit is een ingrijpende beslissing. Hoewel de wet dit niet dwingend voorschrijft, is het in dit soort gevallen van belang dat klager zijn standpunt over de maatregelen op deugdelijke wijze kenbaar kan maken, dat de maatregelen op schrift worden gesteld en dat klager schriftelijk wordt geïnformeerd over de mogelijkheid tot het instellen van beklag en

beroep. Hierbij is tevens acht geslagen op de duur en het structurele karakter van de maatregelen. Nu het voorgaande niet is gebeurd, is de beslissing onzorgvuldig genomen. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 30,-. (Wet- en regelgeving: Pbw: artikel 57 en 58)

Rechtsoverwegingen:

De directeur is verantwoordelijk voor het zorgdragen voor een veilige werkomgeving voor de medewerkers. Om deze veiligheid te kunnen garanderen, is de directeur bevoegd maatregelen te nemen. De directeur heeft in onderhavige zaak besloten dat klager niet met één vrouw in een ruimte mag verblijven en dat klager (als hij niet op zijn cel zit) continu begeleid wordt door een man en in de gaten wordt gehouden. Daarbij is voornamelijk acht geslagen op het gedrag van klager en het hoge recidiverisico. Uit het dossier, alsmede hetgeen ter zitting is aangevoerd, blijkt dat klager niet is gehoord voorafgaand aan de genomen beslissing en dat de bestreden maatregelen niet op schrift zijn gesteld. Ter zitting heeft klager meegedeeld dat de maatregelen voor hem onvoldoende duidelijk waren. Uit de wetsgeschiedenis van de Penitentiaire beginselenwet (Pbw) (Tweede Kamer, vergaderjaar 1994–1995, 24 263, nr. 3, pagina 70 en volgende) volgt dat het horen van gedetineerden en het op schrift stellen van beslissingen dient te geschieden indien sprake

is van een ingrijpende beslissing. Voor een effectieve uitoefening van het beklagrecht moet het duidelijk zijn welke maatregelen er precies genomen zijn. Hoewel de wet dit niet dwingend voorschrijft, acht de beroepscommissie het in dit soort gevallen van belang dat klager voorafgaand aan de oplegging daarvan in de gelegenheid is gesteld zijn standpunt over de maatregelen op deugdelijke wijze kenbaar te maken, dat de maatregelen op schrift worden gesteld en dat klager schriftelijk wordt geïnformeerd over de mogelijkheid tot het instellen van beklag en beroep. In dit oordeel neemt de beroepscommissie mee de duur en het structurele karakter van de maatregelen. Er is naar het oordeel van de beroepscommissie sprake van een ingrijpende beslissing en om die reden is het aangewezen conform de vereisten die besloten liggen in artikel 57 en 58 van de Pbw te handelen. Met het iedere drie maanden tegen het licht houden van de maatregelen, zoals door de directeur ter zitting is gesteld, kan niet worden volstaan. De beslissing van de directeur is gelet hierop niet zorgvuldig genomen. De beroepscommissie zal het beroep dan ook gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagrechtvernieter vernietigen en het beklag alsnog gegrond verklaren. Zij zal voorts klager een tegemoetkoming toekennen van € 30,-.

Zaaknummer:

R-19/4004/GA

Datum uitspraak:

3 juni 2020

Beroepscommissie:

mr. C. Fetter, voorzitter, mr. A.M.G. Smit en drs. M.R. van Veen, leden, in tegenwoordigheid van Y.L.F. Schuren, secretaris

Samenvatting:

Directeur heeft informatie over klager in de vorm van dagrapportages met (de contactpersoon bij) de gemeente gedeeld. Voor verwerking persoonsgegevens gedetineerde in het kader van een aan die gedetineerde opgelegde vrijheidsstraf moet wettelijke grondslag bestaan. Artikel 51c, tweede lid, WJSG voorziet hierin. Daarin is bepaald dat tenuitvoerleggingsgegevens kunnen worden verstrekt voor zover dit noodzakelijk is met het oog op zwaarwegend algemeen belang voor doel van - in dit geval - resocialisatie van betrokkene. Directeur heeft informatie dan ook gerechtvaardigd met gemeente kunnen delen. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Wet Justitiële en Strafvorderlijke Gegevens art. 51c)

Rechtsoverwegingen:

Klager beklagt zich over het delen van (volgens hem onjuiste) informatie over hem met de partijen die deelnamen aan de

kinderbeschermingstafel, onder wie De Rading. De Rading onderzoekt de mogelijkheden tot contactherstel tussen klager en zijn dochters nadat klager door de rechtbank in het kader van het voorwaardelijke gedeelte van de aan hem opgelegde gevangenisstraf een contactverbod met zijn dochters is opgelegd. Het delen van deze informatie heeft dit traject nadelig beïnvloed, althans voor klager nadelige gevolgen gehad. Bovendien is de informatie onjuist, niet geverifieerd en heeft geen tegenspraak of ruggenspraak plaatsgehad, aldus klager. De directeur beroept zich op artikel 1:240 van het Bw. Dat artikel luidt als volgt: "Degene die op grond van een wettelijk voorschrift of op grond van zijn ambt of beroep tot geheimhouding is verplicht kan, zonder toestemming van degene die het betreft, aan de raad voor de kinderscherming inlichtingen verstrekken, indien dit noodzakelijk kan worden geacht voor de uitoefening van de taken van de raad."

De beroepscommissie overweegt als volgt.

De rechtbank heeft aan klager in verband met het door hem gepleegde delict een contactverbod met zijn dochters opgelegd. Er was, zo begrijpt de beroepscommissie, een traject in gang gezet onder leiding van De Rading. In het kader van dat traject vond herstelbemiddeling plaats en werden de mogelijkheden tot het herstellen van het contact

tussen klager en zijn dochters onderzocht. Het was in het kader van dat traject van belang een inschatting te maken van eventuele risico's die aan dergelijk contactherstel verbonden zouden kunnen zijn. De casemanagers van klager hebben hun zorgen geuit vanwege het gedrag dat klager binnen de inrichting vertoonde. Dat gedrag is in dagrapportages beschreven en de inhoud daarvan is op zowel signalen en meldingen van medegedetineerden als op waarnemingen van het eigen inrichtingspersoneel gebaseerd. Vaststaat dat informatie over klager is gedeeld met de partijen die deelnamen aan de kinderschermingstafel. De directeur stelt informatie, vastgelegd in dagrapportages, over (het gedrag van) klager binnen de inrichting met (de contactpersoon bij) de gemeente te hebben gedeeld. De contactpersoon bij de gemeente heeft – zo begrijpt de beroepscommissie – deze informatie vervolgens in de vorm van agendastukken ingebracht bij de kinderschermingstafel en op die manier gedeeld met de partijen die aan de beschermingstafel deelnamen. Artikel 1:240 van het Bw, waarop de directeur zich beroept, biedt geen grondslag voor het delen van dergelijke informatie over een gedetineerde zonder diens toestemming met de gemeente, maar enkel voor het delen daarvan met de Raad voor de Kinderbescherming. Daarvan is in dit geval geen sprake. De directeur beroept zich verder op de op 22

november 2018 door klager ondertekende toestemmingsverklaring voor het uitwisselen van informatie met de gemeente. Met het ondertekenen van deze verklaring heeft klager toestemming verleend voor het delen van informatie over hem met de gemeente voor zover dat nodig is voor zijn re-integratie. Voor de verwerking van persoonsgegevens van een gedetineerde in het kader van de tenuitvoerlegging van een aan die gedetineerde opgelegde vrijheidsstraf moet een wettelijke grondslag bestaan. Hierin voorziet de Wet Justitiële en Strafvorderlijke Gegevens (hierna: de WJSG). Klager heeft op 22 november 2018 een toestemmingsverklaring ondertekend die ziet op het delen van informatie over hem met de gemeente in het kader van het traject tot contactherstel met zijn dochters. De WJSG verstaat het verlenen van toestemming voor de verwerking van gegevens door de betrokkene evenwel niet als een wettelijke grondslag voor die verwerking.

Titel 3a van de WJSG ziet op de verwerking van tenuitvoerleggingsgegevens. In artikel 51c, tweede lid, van de WJSG is het volgende bepaald: "Voor zover dit noodzakelijk is met het oog op een zwaarwegend algemeen belang kan Onze Minister of het College van procureurs-generaal aan personen of instanties tenuitvoerleggingsgegevens verstrekken voor het doel van: a.

de tenuitvoerlegging van een strafrechtelijke beslissing; b. de voorkoming, de opsporing, het onderzoek en de vervolging van strafbare feiten; c. schuldhelpverlening of resocialisatie van betrokkene; d. bestuurlijk handelen of het nemen van een bestuursrechtelijke beslissing, of e. het verlenen van hulp aan slachtoffers." De beroepscommissie heeft geen reden om te twifelen aan de mededeling van de directeur dat hij informatie over klager – slechts – met zijn contactpersoon bij de gemeente heeft gedeeld. Nu informatie over klager (in de vorm van dagrapportages) met de gemeente is gedeeld in het kader van het traject tot herstelbemiddeling tussen klager en zijn dochters, met wie door de rechtbank een contactverbod is opgelegd, en dit onlosmakelijk is verbonden met het door klager gepleegde delict en de omgang met zijn dochters na detentie, is de informatie over klager door de directeur met de gemeente gedeeld in het kader van klagers resocialisatie. Artikel 51c, tweede lid, onder c, van de WJSG biedt daarvoor een grondslag. De directeur heeft de informatie over klager dan ook gerechtvaardigd kunnen delen met (de contactpersoon bij) de gemeente. De beroepscommissie overweegt voorts dat het aan klager opgelegde contactverbod ten tijde van het beklag nog van recente datum was en dat, gelet op het door klager gepleegde delict,

contactherstel hoe dan ook tijd zal vergen. Voor zover echter nu reeds gesproken zou kunnen worden van nadelige gevolgen voor klager wat betreft het traject tot contactherstel met zijn dochters, geldt, zoals hiervoor overwogen, dat het delen door de directeur van informatie over klager met de gemeente gerechtvaardigd was. Het beroep zal, gelet op al het voorgaande, ongegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagcommissie zal met aanvulling van de gronden worden bevestigd.

Zaaknummer:

R-19/3434/GA

Datum uitspraak:

28 mei 2020

Beroepscommissie:

mr. A. van Holten, voorzitter, mr. M. Iedema en mr. D. van der Sluis, leden, bijgestaan door mr. M.S. Ferenczy, secretaris

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel

Samenvatting:

In beklag heeft klager de klacht onvoldoende nauwkeurig omschreven. In beroep is gebleken dat de klacht ziet op een selectiebeslissing. Met de informatie die in beklag voorhanden was is klager terecht niet-ontvankelijk verklaard. Gelet op de informatie die in beroep naar

voren is gekomen zal de beroepscommissie de stukken in handen van de Minister stellen ter verdere behandeling.

(Wet- en regelgeving: Pbw art. 60, 15, 17 en 18)

Rechtsoverwegingen:

Klager heeft verzocht om - in bijzijn van zijn raadvrouw - te worden gehoord. De beroepscommissie wijst dit verzoek af, nu enige onderbouwing daarvoor ontbreekt. Zij acht zich voldoende ingelicht om op het beroep te beslissen.

De beklagrechter heeft het beklag niet-ontvankelijk verklaard, nu klager zijn klacht onvoldoende nauwkeurig heeft omschreven. Klager heeft alleen naar een volgnummer verwezen en heeft daarmee niet kenbaar gemaakt over welke beslissing van de directeur hij zich wenst te beklagen.

In beroep is gebleken dat de klacht ziet op de selectiebeslissing van 8 maart 2019. Dit betreft geen beslissing van de directeur waar op grond van artikel 60, eerste lid, van de Pbw beklag tegen openstaat. Op grond van artikel 15, eerste lid en derde lid, van de Pbw is de Minister bevoegd tot plaatsing en overplaatsing naar een inrichting of afdeling. Artikel 17 en 18 van de Pbw geven de te volgen procedures aan.

De beroepscommissie is van oordeel dat de beklagrechter, met de informatie die destijds voorhanden was, klager terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard

wegens het onvoldoende nauwkeurig omschrijven van zijn klacht. Het beroep zal dan ook ongegrond worden verklaard. Gelet op de informatie die in beroep naar voren is gekomen, waaruit is gebleken dat het beroep zich richt tegen een beslissing van de Minister, zal de beroepscommissie de stukken in handen stellen van de Minister ter verdere behandeling.

Zaaknummer:

R-19/3953/GA

Datum uitspraak:

14 mei 2020

Beroepscommissie:

mr. C. Fetter, voorzitter, U.P.
Burke en drs. M.R. van Veen,
leden, bijgestaan door mr. R.
Smeijers, secretaris

Trefwoorden:

Arbeid en werkzaamheden;
Arbeidsongeschiktheid

Samenvatting:

Niet gebleken dat klager, die verblijft in het h.v.b. waar geen arbeidsverplichting geldt, zich eerder dan januari 2019 heeft aangemeld voor de arbeid. Daarom kan de directeur niet het verwijt worden gemaakt dat hij zich in de periode daarvoor onvoldoende zou hebben ingespannen voor het vinden van passende arbeid voor klager. Beslissing om klager in te sluiten tijdens de arbeidsuren gelet

op het voorgaande niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 47)

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie stelt voorop dat klagers klacht dateert van 4 januari 2019 en daarom enkel kan zien op de periode daarvoor. Hetgeen is aangevoerd ten aanzien van de periode daarna, zal daarom buiten beschouwing worden gelaten.

De beroepscommissie stelt op basis van het dossier en het verhandelde ter zitting vast dat klager niet arbeidsongeschikt is verklaard in het JC Zaanstad. Anders dan in de gevangenis, geldt in het huis van bewaring niet de verplichting tot het verrichten van arbeid. De huisregels vermelden dat een gedetineerde die verblijft in het huis van bewaring zich digitaal dient aan te melden indien hij deel wenst te nemen voor het arbeidsproces. Niet gebleken is dat klager zich eerder voor het arbeidsproces heeft aangemeld dan in januari 2019 toen hij in aanmerking wilde komen voor een baantje als reiniger. Derhalve kan de directeur niet het verwijt worden gemaakt dat hij zich in de periode daarvoor onvoldoende zou hebben ingespannen om geschikte werkzaamheden (rekening houdend met klagers eventuele beperkingen) te vinden voor klager. Gelet op het voorgaande kan de beslissing om klager in te sluiten tijdens de blokken bestemd voor arbeid, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het

beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

De beroepscommissie overweegt ten overvloede het volgende. Het JC Zaanstad kent, in tegenstelling tot een heel aantal andere inrichtingen, niet de status 'arbeidsongeschikt', omdat – blijkens de inlichtingen van de directeur – voor iedere gedetineerde passende arbeid beschikbaar is. De beroepscommissie acht het voorstelbaar dat voornoemde situatie tot verwarring kan leiden indien een gedetineerde in een vorige inrichting wél als arbeidsongeschikt is aangemerkt. Het getuigt van zorgvuldige besluitvorming dat, als een gedetineerde in een vorige inrichting van verblijf wel arbeidsongeschikt is verklaard, in de 'nieuwe' inrichting gemotiveerd wordt aangegeven waarom van het oordeel van de vorige inrichting wordt afgeweken (in aanvulling op RSJ 8 april 2014, 13/4083/GA).

Zaaknummer:

R-19/3654/GA

Datum uitspraak:

14 mei 2020

Beroepscommissie:

mr. C. Fetter, voorzitter, U.P. Burke en drs. M.R. van Veen, leden, bijgestaan door mr. R. Smeijers, secretaris

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel

Samenvatting:

Op grond van artikel 69, eerste lid van de Pbw staat beroep open tegen de uitspraak van de beklagcommissie. Op het moment van het indienen van het beroepschrift was (nog) geen sprake van een uitspraak. Klager daarom niet-ontvankelijk in zijn beroep.

(Wet- en regelgeving: Pbw art. 69, eerste lid)

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 69, eerste lid van de Pbw staat beroep open tegen de uitspraak van de beklagcommissie. Nu er op het moment van het indienen van het beroepschrift geen sprake was van een uitspraak van de beklagcommissie, kan klager niet in zijn beroep worden ontvangen.

Zaaknummer:

S-20/4045/SGA

Datum uitspraak:

31 juli 2020

Beroepscommissie:

mr. J.D. den Hartog, voorzitter, bijgestaan door J.A. van der Veen, secretaris

Trefwoorden:

B-dwangbehandeling

Samenvatting:

B-dwangbehandeling voor de duur van drie maanden is niet op voorhand onredelijk of onbillijk.

Gelet op lange duur van de toepassing van de b-dwangbehandeling gaat de voorzitter ervan uit dat de directeur met regelmaat toetst of met minder ingrijpende middelen kan worden volstaan.

Schorsingsverzoek afgewezen. (Wet- en regelgeving: 46d, onder b. jo 60 jo 66 Pbw)

Rechtsoverwegingen:

Uit de stukken blijkt dat de toediening van de medicatie op grond van de bestreden beslissing inmiddels op 22 juli 2020 heeft plaatsgevonden. Het schorsingsverzoek kan daarom geen betrekking meer hebben op de eerste toediening van de medicatie op 22 juli 2020, maar enkel op de verdere tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

De voorzitter stelt voorop dat bij een verzoek om schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de directeur slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling. De zaak kan dus niet ten gronde worden onderzocht. De voorzitter beoordeelt alleen of de beslissing om bij verzoeker b dwangbehandeling toe te passen in strijd is met een wettelijk voorschrift of dat deze zodanig onredelijk of onbillijk is dat er een spoedeisend belang is om op dit moment de (verdere)

tenuitvoerlegging van die beslissing te schorsen. Daarover overweegt de voorzitter als volgt.

Op grond van artikel 46e, in verbinding met artikel 46d, aanhef en onder b, van de Pbw kan de directeur beslissen tot het toepassen van een b dwangbehandeling, indien dit naar het oordeel van een arts volstrekt noodzakelijk is om het gevaar dat de psychische stoornis, psychogeriatrische aandoening of verstandelijke handicap de gedetineerde binnen de inrichting doet veroorzaken, af te wenden. Bij een b dwangbehandeling moet het gaan om een situatie waarin sprake is van (dreiging van) een onmiddellijk of acuut gevaar binnen de inrichting.

Uit de stukken, waaronder verzoekers behandelingsplan met de verklaringen van de behandelend psychiater, blijkt dat bij verzoeker - die een psychiatrische voorgeschiedenis heeft met misbruik van alcohol, cannabis en qat - sprake is van een paranoïde psychose, vermoedelijk voortkomend uit schizofrenie. Dit uit zich in afwijkend geagiteerd gedrag, agressie en achterdocht. Verzoeker wijst in de lucht en schreeuwt 'I am African, I am alone' en eist op dreigende toon shag van medegedetineerden. Hoewel verzoeker eerder - na motiverende gesprekken - wel medicatie heeft ingenomen, weigert hij sinds kort alle medicatie. Volgens hem heeft de

medicatie goed geholpen, maar is het nu niet meer nodig. Er is geen sprake van ziektebesef- of inzicht. Het volstaat om te leven naar Gods wetten, aldus verzoeker. Op 18 juli 2020 is verzoeker betrokken bij een ernstig incident, waarbij hij al schreeuwend meermalen met een (vermoedelijk aangeslepen) mes insteekt op een medewerker. Door adequaat optreden van medewerkers heeft dit niet geleid tot zwaar letsel bij de betreffende medewerker, maar is het gebleven bij oppervlakkig letsel aan het scheenbeen en rond het linkeroog. De behandelend psychiater geeft aan dat er een (acuut) gevaar bestaat voor anderen. De verwachting is dat met de toepassing van de dwangmedicatie, de ernst van de psychotische symptomen afneemt die aan het gevaar ten grondslag liggen. Gebleken is dat bij eerdere inname van medicatie door verzoeker de symptomen afnamen en er geen sprake meer was van gevaar voor anderen.

Gelet op het voorgaande voldoet de beslissing om bij verzoeker b dwangbehandeling toe te passen naar het voorlopig oordeel van de voorzitter aan de eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. De beslissing van de directeur om bij verzoeker b dwangbehandeling toe te passen kan dan ook niet als zodanig onredelijk of onbillijk worden aangemerkt dat er een spoedeisend belang is om de tenuitvoerlegging van deze

beslissing op dit moment te schorsen. De voorzitter zal het verzoek daarom afwijzen.

De voorzitter merkt ten overvloede op dat, gelet op de lange duur van de toepassing van de b- dwangbehandeling en het feit dat eerdere medicatie inname door verzoeker een positief resultaat had, zij ervan uitgaat dat de directeur zich met regelmaat door de psychiater laat adviseren en toetst of voortzetting van de b- dwangbehandeling langer noodzakelijk is of dat met andere minder ingrijpende maatregelen kan worden volstaan om het genoemde gevaar af te wenden.

Zaaknummer:

S-20/3101/SGA

Datum uitspraak:

28 februari 2020

Beroepscommissie:

mr. J.D. den Hartog, voorzitter, in tegenwoordigheid van J.A. van der Veen, secretaris

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen

Samenvatting:

Aan verzoeker is een disciplinaire straf van veertien dagen opsluiting in een strafcel opgelegd wegens een poging tot het corrumpen van een personeelslid, door te vragen of deze een gram drugs voor hem naar binnen wilde

smokkelen. De Sanctiekaart biedt voor dit gedrag geen houvast. Voorlopig oordelend acht de voorzitter de opgelegde straf, vanuit preventief oogpunt en gelet op de ernst van een dergelijk vergrijp, op voorhand niet onredelijk of onbillijk. Verzoek afgewezen. (Wet- en regelgeving: artikel 60 jo 66 Pbw)

Rechtsoverwegingen:

De voorzitter stelt voorop dat in het kader van het verzoek om schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de directeur slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling en dat de zaak niet ten gronde kan worden onderzocht en beslist. Aan de orde is daarom slechts de vraag of de beslissing waartegen beklag is ingediend in strijd is met een wettelijk voorschrift dan wel zodanig onredelijk of onbillijk is dat er een spoedeisend belang is om thans over te gaan tot schorsing van de (verdere) tenuitvoerlegging van die beslissing. Naar het oordeel van de voorzitter is dat niet het geval.

Namens en door verzoeker is aangevoerd dat de disciplinaire straf onterecht is opgelegd en dat deze disproportioneel is en in strijd is met de 'Sanctiekaart Landelijk 2019' en het bepaalde in artikel 8 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en artikel 4 van de European Prison Rules (EPR). Daarnaast is aangevoerd dat de schriftelijke

mededeling niet onverwijld aan hem is uitgereikt.

De voorzitter constateert dat de bestreden beslissing is genomen met ingang van 18 februari 2020 om 17.30 uur en dat de mededeling daarvan op 19 februari 2019 om 11.00 uur aan verzoeker is uitgereikt, zodat aan het bepaalde in artikel 58, eerste lid, van de Pbw is voldaan.

Uit de schriftelijke inlichtingen van de directeur volgt dat aan verzoeker een disciplinaire straf is opgelegd wegens een poging tot corrumpieren van een personeelslid door te vragen of hij één gram hasj voor hem naar binnen wilde smokkelen. Het personeelslid heeft aangegeven dit zeker niet te zullen doen en heeft het incident vervolgens besproken met het afdelingshoofd, waarna verzoeker een schriftelijk verslag is aangezegd, hem de disciplinaire straf is opgelegd en zijn baantje als reiniger is beëindigd. Verzoeker stelt dat het om een grapje ging.

De voorzitter overweegt als volgt.

Het personeelslid heeft het kennelijk - gelet op de door hem ondernomen actie - niet opgevat als een grapje. Vooralsnog is er daarom onvoldoende reden om de uitlating van verzoeker naar het personeelslid aan te merken als een grap. Het gaat dan om een ernstig vergrijp. Niet alleen is geprobeerd om een verboden middel naar binnen te smokkelen,

maar ook is geprobeerd dat via een personeelslid te laten plaatsvinden. De directeur heeft er voor gekozen om - naast het afnemen van het baantje van verzoeker als reiniger - dit gedrag te sanctioneren met de zwaarste straf die mogelijk is, namelijk veertien dagen opsluiting in een strafcel. Bij de beantwoording van de vraag of deze sanctie proportioneel is, biedt de Sanctiekaart geen houvast, omdat dergelijk gedrag in de Sanctiekaart niet is omschreven. De proportionaliteit van de sanctie wordt (door de voorzitter) slechts marginaal getoetst. Aangezien het gaat om een ernstig vergrijp, kan (in dit stadium) niet worden gesteld dat de sanctie disproportioneel is. Daarbij neemt de voorzitter in aanmerking dat ook uit generaal preventief oogpunt een zware sanctie op zijn plaats is, nu het duidelijk moet zijn dat tegen het betrekken van personeel bij strafwaardig gedrag streng wordt opgetreden. Gelet op bovenstaande is de opgelegde disciplinaire straf niet onredelijk of onbillijk en is - nog steeds naar het voorlopig oordeel van de voorzitter - niet gebleken dat sprake is van schending van de artikel 8 EVRM of artikel 4 EPR. Het verzoek zal daarom afgewezen worden

-----
Zaaknummer:
R-19/5944/GB

Datum uitspraak:

31 juli 2020

Beroepscommissie:

mr. M.J. Stolwerk, voorzitter, mr. A. Jongsma en mr. M. Iedema, leden, bijgestaan door mr. S. van Noordt

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing
gevangeniswezen;
Tegemoetkoming /
Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:

Klager verblijft in afwachting van plaatsing in tbs-kliniek in een HVB, maar wil naar een gevangenis. Een gedetineerde moet na zijn veroordeling in eerste aanleg zo snel mogelijk in een gevangenis worden geplaatst. Had verweerder aan dit uitgangspunt voldaan dan had klager na het einde van zijn vrijheidsstraf in de gevangenis kunnen blijven. Er bestaat (o.g.v. eerdere jurisprudentie) geen verplichting om klager thans in een HVB te laten verblijven, terwijl hij feitelijk al veel eerder in een gevangenis geplaatst had moeten worden. Beroep gegrond, opdracht nemen nieuwe beslissing binnen twee weken, tegemoetkoming €450,- (Wet- en regelgeving: Pbw art. 9, lid 2, aanhef en onder f; art. 10, lid 1; art. 17)

Rechtsoverwegingen:

Klager heeft verzocht het beroep mondeling te mogen toelichten. Dit verzoek is niet onderbouwd, terwijl

de stukken voldoende informatie bevatten om het beroep te kunnen beoordelen. De beroepscommissie wijst het verzoek daarom af. Klager verblijft op dit moment in het HVB van de PI Dordrecht. Hij wil binnen een PI, bij voorkeur de PI Sittard, in een gevangenis verblijven, omdat hij op grond van artikel 10, eerste lid, van de Pbw in het gevangenisregime had kunnen blijven, als hij volgens de beslissing van 15 november 2019 daadwerkelijk in een gevangenis was geplaatst. Klager is in eerste aanleg veroordeeld tot een gevangenisstraf van dertig maanden, met aftrek, en tbs met dwangverpleging. Daarnaast is aan klager een schadevergoedingsmaatregel opgelegd van €2500,-. Klager is tegen dit vonnis in hoger beroep gegaan. Dit beroep loopt nog. Op 15 oktober 2019 zat klagers gevangenisstraf erop en werd hij tbs-passant in afwachting van de uitkomst van zijn hoger beroep. Klager is op verzoek van de directeur op 5 november 2019 ter selectie aangeboden. Uit het selectieadvies blijkt dat de directeur heeft geadviseerd om klager – in afwachting van het onherroepelijk worden van het vonnis van de rechtbank Limburg dan wel het plaatsen van klager in een tbs-kliniek – in een HVB te laten verblijven. Bij beslissing van 15 november 2019 is klager geselecteerd voor plaatsing in een gevangenisregime. Bij bestreden beslissing van 26 november 2019

heeft verweerder klager onder andere bericht dat klager bij beslissing van 15 november 2019 abusievelijk geselecteerd is voor het gevangenisregime, omdat verweerder ten tijde van het nemen van die beslissing over het hoofd had gezien dat klager zijn gevangenisstraf reeds had uitgezeten. Uit het dossier blijkt dat klager conform artikel 9, tweede lid, aanhef en onder f, van de Pbw juist is geplaatst in een HVB, omdat klager zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten en in afwachting is van plaatsing in een tbs-kliniek voor het ondergaan van zijn tbs-maatregel. Daartegenover staat dat verweerder ten aanzien van klager niet heeft voldaan aan het uitgangspunt dat een gedetineerde na zijn veroordeling in eerste aanleg zo snel mogelijk in een gevangenis moet worden geplaatst. Indien verweerder klager zo snel mogelijk na zijn veroordeling in eerste aanleg (d.d. 15 augustus 2019) in een gevangenis had geplaatst, had klager overeenkomstig artikel 10, eerste lid, van de Pbw na het einde van zijn vrijheidsstraf in de gevangenis kunnen verblijven, zolang opname in de voor hem bestemde tbs-kliniek niet mogelijk was. Dat verweerder geen uitvoering heeft gegeven aan dit uitgangspunt, valt klager niet te verwijten. Zoals de beroepscommissie eerder heeft geoordeeld, is het ingevolge artikel 10, eerste lid, van de Pbw niet onmogelijk om een verdachte die in een HVB verblijft en die in

eerste aanleg is veroordeeld tot een gevangenisstraf en tbs met dwangverpleging, alsnog in een gevangenis te plaatsen nadat de voorlopige hechtenis de duur van de in eerste aanleg opgelegde gevangenisstraf heeft overschreden (zie RSJ 11 april 2011, 11/0665/GB). In een dergelijk geval heeft verweerder de keuze tussen plaatsing in een HVB of een gevangenis. Er bestaat dus geen verplichting om klager thans in een HVB te laten verblijven, terwijl klager feitelijk al veel eerder in een gevangenis geplaatst had moeten worden.

Gelet op het voorgaande en bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, moet de bestreden beslissing als onredelijk en onbillijk worden aangemerkt. De beroepscommissie zal het beroep daarom gegrond verklaren en de bestreden beslissing vernietigen. Zij zal verweerder opdragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak binnen een termijn van twee weken na ontvangst daarvan. Nu klager van 26 november 2019, de datum waarop verweerder heeft beslist klager te plaatsen in het HVB van de PI Sittard, tot en met de datum waarop verweerder een nieuwe beslissing moet nemen, ten onrechte niet een gevangenis regime heeft verbleven, zal de beroepscommissie hem een tegemoetkoming toekennen van €450,-.

Zaaknummer:

R-19/6144/GB

Datum uitspraak:

21 juli 2020

Beroepscommissie:

mr. M.J. Stolwerk, voorzitter, mr. A. Jongsma en mr. M. Iedema, leden, bijgestaan door mr. L.E.M. Meekenkamp, secretaris

Trefwoorden:

Penitentiair programma;
Plaatsing/overplaatsing
gevangeniswezen /
Detentiefasering

Samenvatting:

Afwijzing klagers verzoek deelname aan een PP niet onredelijk of onbillijk. Klager voldoet nog niet aan alle voorwaarden voor deelname aan een PP, omdat hij nog niet vijf zesde deel van de aan hem opgelegde gevangenisstraf heeft ondergaan. Voorts kan tijdens een PP niet worden gewerkt in een eigen bedrijf of familiebedrijf, i.v.m. de controlerende en toezichhoudende taak van de werkgever tijdens deelname aan een PP. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 4, Pm art. 7, Erkenningsregeling penitentiair programma 2004, art. 5, 7)

Rechtsoverwegingen:

Klager is sinds 1 juli 2019 gedetineerd. Hij ondergaat een gevangenisstraf van 30 maanden met aftrek, wegens poging tot

doodslag. De (fictieve) einddatum van klagers detentie is momenteel bepaald op 26 december 2020.

Op grond van artikel 4 van de Pbw en artikel 7 van de Penitentiaire maatregel (Pm) komen voor deelname aan een PP

gedetineerden in aanmerking:

- aan wie een onvoorwaardelijke vrijheidsstraf van tenminste zes maanden is opgelegd;
- die vijf zesde deel van de opgelegde vrijheidsstraf hebben ondergaan;
- die een strafrestant hebben van minimaal vier weken en maximaal een jaar;
- die beschikken over een aanvaardbaar verblijfadres; en
- die hebben verklaard om bereid te zijn zich te houden aan de voorwaarden van het PP.

Op grond van deze artikelen spelen ook de volgende aspecten een rol:

- de aard, zwaarte en achtergrond van het gepleegde delict;
- het detentieverloop (waaronder het gedrag van de gedetineerde, het nakomen van afspraken door de gedetineerde en zijn gemotiveerdheid);
- het gevaar voor recidive;
- de mate waarin de gedetineerde in staat zal zijn om te gaan met de vrijheden tijdens zijn deelname aan het PP;
- de geschiktheid van de gedetineerde voor deelname aan een PP;
- de mate van onzekerheid over de datum van invrijheidstelling; en
- eventuele andere omstandigheden die zich tegen deelname verzetten.

Bij de beoordeling moeten ook de belangen van slachtoffers en nabestaanden worden meegewogen.

Klagers verzoek is afgewezen, omdat klager gezien artikel 4, tweede lid, van de Pbw, nog niet in aanmerking kwam voor deelname aan een PP en omdat klager bij zijn eigen bedrijf werkzaam wenst te zijn.

Aan klager is een gevangenisstraf van dertig maanden opgelegd.

Indien gedetineerden vijf zesde deel van de aan hen opgelegde gevangenisstraf hebben ondergaan, komen zij in aanmerking voor deelname aan een PP. Klager komt, gelet op het voorgaande, op dit moment nog niet in aanmerking voor deelname aan een PP. Klager voldoet dan ook niet aan de voorwaarden voor deelname aan een PP, zoals opgenomen in artikel 4, tweede lid, van de Pbw. Verweerder heeft het verzoek reeds om die reden in redelijkheid kunnen afwijzen.

Ten aanzien van klagers verzoek om gedurende zijn PP werkzaam te mogen zijn binnen zijn eigen bedrijf, overweegt de beroepscommissie dat in de toelichting op de Erkenningsregeling penitentiair programma 2004 (Stcrt. 2004, 234) volgt dat het werken in een eigen bedrijf of in een bedrijf bij familie tijdens een PP niet is toegestaan. Wanneer een deelnemer ook zijn eigen werkgever is, zal controle en toezicht moeilijker uitvoerbaar zijn. Hetzelfde geval doet zich voor bij

het werken in een familiebedrijf. Het is niet wenselijk om aan familie van een gedetineerde te vragen controle en toezicht uit te oefenen en mogelijke ongeregelheden aan de directeur van de Penitentiaire Inrichting te melden. Om die reden is de beslissing van verweerder om het verzoek eveneens op die grond af te wijzen niet onredelijk of onbillijk.

De bestreden beslissing kan – bij afweging van alle in aanmerking komende belangen – niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. De beroepscommissie zal het beroep dan ook ongegrond verklaren.

Zaaknummer:

R-20/6092/GB

Datum uitspraak:

9 juli 2020

Beroepscommissie:

mr. C. Fetter, voorzitter, mr. M.F.A. van Pelt en drs. M.R. van Veen, leden, bijgestaan door mr. P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing
gevangeniswezen; Detentiefasering

Samenvatting:

Klager is voorlopig gehecht geweest voor de duur van een hem opgelegde, niet-onherroepelijke, gevangenisstraf. Hij ondergaat thans een tweede, onherroepelijk opgelegde gevangenisstraf. Klager

en verweerder verschillen van opvatting of VI over beide straffen als geheel of apart moet worden berekend. Beroepscommissie acht actuele berekening van einddatum die verweerder voorstaat de juiste. VI moet dus apart wordt berekend. Gelet op de einddatum op basis van die berekening, kwam klager ten tijde van de bestreden beslissing niet in aanmerking voor het stapeltraject. Terugplaatsing uit ZBBI daarom niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 1, aanhef en onder s, t en u, 4, 17; RSPOG art. 2; Pm art. 7; Sv art. 6:2:6, 6:2:10)

Rechtsoverwegingen:

Klagers situatie

Klager is van 24 februari 2017 tot 12 juni 2017, alsook van 9 januari 2019 tot 20 november 2019, dus in totaal 423 dagen, voorlopig gehecht geweest in verband met een Opiumwetdelict, waarvoor hij in eerste aanleg (niet onherroepelijk) is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, met aftrek. Hij ondergaat thans, aansluitend aan de opheffing van de voorlopige hechtenis, een gevangenisstraf van 20 maanden met aftrek, wegens diefstal in vereniging met braak en witwassen. De einddatum van klagers detentie is momenteel, blijkens zijn registratiekaart, bepaald op 2 februari 2021. Op 14 oktober 2019 is klager in aanmerking gebracht voor een zogeheten stapeltraject (plaatsing in een ZBBI gevolgd door deelname

aan een penitentiair programma (PP)). Op dat moment was hij voor het Opiumwetdelict voorlopig gehecht en moest hij daarna nog de gevangenisstraf van 20 maanden ondergaan. De (fictieve) einddatum van zijn detentie was toen, blijkens de registratiekaart van destijds, bepaald op 19 oktober 2020.

Klager is op 20 december 2019 uit de ZBBI teruggeplaatst in een BBI, omdat hij op grond van zijn straf en strafrestant niet (meer) in aanmerking zou komen voor een (voortgezet) verblijf in de ZBBI.

Relevante wet- en regelgeving
Op grond van artikel 4 van de Penitentiaire beginselenwet (Pbw) en artikel 7 van de Penitentiaire maatregel (Pm) komen voor deelname aan een PP

gedetineerden in aanmerking:

- aan wie een vrijheidsstraf van tenminste zes maanden is opgelegd;
- die minimaal vijf zesde deel van de opgelegde vrijheidsstraf hebben ondergaan;
- die een strafrestant hebben van minimaal vier weken en maximaal een jaar;
- die beschikken over een aanvaardbaar verblijfadres; en
- die hebben verklaard om bereid te zijn zich te houden aan de voorwaarden van het PP.

Indien de veroordeling tot een vrijheidsstraf nog niet onherroepelijk is, worden de datum van invrijheidstelling en het strafrestant in het kader van een PP berekend op grond van de veroordeling waartegen het

rechtsmiddel is aangewend (artikel 4, tweede lid, laatste volzin, van de Pbw).

Op grond van artikel 2, derde lid, van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden (hierna: de Regeling) kunnen gedetineerden in een ZBBI worden geplaatst als verweerder akkoord is met een voorstel voor deelname aan een PP. Het verblijf in de ZBBI moet in dat geval direct worden gevolgd door deelname aan het PP en duurt maximaal zes maanden.

Op grond van artikel 1, aanhef en onder u., van de Pbw, wordt onder strafrestant verstaan: het gedeelte van een opgelegde vrijheidsstraf dan wel van het samenstel van dergelijke straffen dat nog moet worden ondergaan, waarbij wordt uitgegaan van de toepassing van de VI volgens de daarvoor geldende wettelijke regeling.

Op grond van artikel 1, aanhef en onder s. en t. van de Pbw, moet een gevangenisstraf worden aangemerkt als vrijheidsstraf en een voorlopige hechtenis als vrijheidsbenemende maatregel.

Op grond van artikel 6:2:10 Sv wordt iemand die is veroordeeld tot vrijheidsstraf van meer dan een jaar en ten hoogste twee jaren, voorwaardelijk in vrijheid gesteld wanneer de vrijheidsbeneming ten minste een jaar heeft geduurd en van het alsdan nog ten uitvoer te leggen gedeelte van de straf een derde deel is ondergaan (eerste lid) en wordt iemand die is veroordeeld tot een tijdelijke gevangenisstraf van meer dan twee jaren

voorwaardelijk in vrijheid gesteld wanneer hij tweederde deel daarvan heeft ondergaan (tweede lid).

In artikel 6:2:6 Sv is bepaald dat indien de veroordeelde meer dan één straf achtereenvolgens moet ondergaan, deze straffen zo enigszins mogelijk aaneensluitend ten uitvoer worden gelegd. In het geval meerdere straffen aaneensluitend ten uitvoer worden gelegd:

- a. [...];
  - b. worden geheel onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen
- vrijheidsstraffen gezamenlijk, met uitzondering van vervangende hechtenis die moet worden ondergaan, als één vrijheidsstraf aangemerkt voor de toepassing van artikel 6:2:10.

Toepassing van de wet- en regelgeving op klagers situatie
De opgelegde straffen (waarvan een onherroepelijk en een niet-onherroepelijk) betreffen kennelijk geheel onvoorwaardelijke gevangenisstraffen. Bij de berekening van de (fictieve) einddatum van klagers detentie moet daarom ten aanzien van beide parketnummers rekening worden gehouden met de VI-regeling. Daarbij is relevant of de opgelegde straffen als één vrijheidsstraf moeten worden aangemerkt als bedoeld in artikel 6:2:6, aanhef en onder b, Sv. Partijen verschillen hierover van opvatting.

De beroepscommissie is van oordeel dat de actuele berekening (die verweerder voorstaat) de

juiste is. Aan klager is in de zaak met parketnummer 09-767008-16 weliswaar een gevangenisstraf opgelegd, maar deze is nimmer als zodanig ten uitvoer gelegd. Klager is voor die zaak immers enkel voorlopig gehecht geweest (zijnde een vrijheidsbenemende maatregel), zij het voor de duur van de gevangenisstraf die in eerste aanleg is opgelegd. Er worden dus geen meerdere straffen aaneensluitend ten uitvoer gelegd, zoals is geformuleerd in artikel 6:2:6 Sv.

Nu geen sprake is van straffen die aaneensluitend ten uitvoer worden gelegd, kunnen de opgelegde straffen ook niet als één vrijheidsstraf worden aangemerkt voor de toepassing van artikel 6:2:10 Sv. Voor beide straffen dient de VI dus apart te worden berekend, zoals in de beslissing op bezwaar uiteen is gezet. Voor de berekening van klagers faseringsdata moet dan ook worden uitgegaan van 2 februari 2021 als einddatum van zijn detentie. Op 20 december 2019, toen klager werd teruggeplaatst, had hij dus een strafrestant van 1 jaar en 55 dagen.

Gelet op zijn strafrestant kwam klager ten tijde van zijn terugplaatsing niet in aanmerking voor plaatsing in een ZBBI. Hoewel dit voor klager zeer nadelige gevolgen heeft gehad, laat de wet hierin geen andere mogelijkheid open. Bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, kan de terugplaatsing dan ook niet als onredelijk of onbillijk worden

aangemerkt. De beroepscommissie zal het beroep daarom ongegrond verklaren.

Zaaknummer:

R-20/6802/GV

Datum uitspraak:

23 juni 2020

Beroepscommissie:

mr. D. van der Sluis, bijgestaan door mr. M.G. Bikker, secretaris

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid; Incidenteel verlof

Samenvatting:

Klager heeft, ondanks de afwijzing van zijn verzoek om incidenteel verlof, de uitvaart van zijn vader kunnen bijwonen, omdat zijn voorlopige hechtenis voor een dag is geschorst. Het resultaat dat klager met het indienen van het beroep nastreeft, kan niet meer daadwerkelijk worden bereikt en kan ook geen feitelijke betekenis meer hebben. Een uitsluitend formeel of principieel belang is onvoldoende voor het aannemen van voldoende procesbelang. Klager niet-ontvankelijk in beroep. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 72 lid 2)

Rechtsoverwegingen:

Uit het dossier blijkt dat klager, ondanks de afwijzing van zijn verzoek tot incidenteel verlof, in de gelegenheid is gesteld de uitvaart

van zijn vader bij te wonen, omdat de raadkamer gevangenhouding de voorlopige hechtenis van klager voor de duur van een dag heeft geschorst.

Het resultaat dat klager met het indienen van het beroep nastreeft, kan niet meer daadwerkelijk worden bereikt en kan – gelet op de omstandigheid dat hij de uitvaart heeft kunnen bijwonen – ook geen feitelijke betekenis meer hebben. Het hebben van een uitsluitend formeel of principieel belang is onvoldoende voor het aannemen van voldoende procesbelang.

Nu klager geen belang meer heeft bij een inhoudelijk beoordeling van het beroep, zal de beroepsrechter klager niet-ontvankelijk verklaren in zijn beroep.

Zaaknummer:

R-20/6704/GV

Datum uitspraak:

9 juni 2020

Beroepscommissie:

mr. S. Djebali, voorzitter, F. van Dekken en mr. J.M.L. Niederer, leden, bijgestaan door Y.L.F. Schuren, secretaris

Trefwoorden:

Medische verzorging toegang tot; Strafonderbreking

Samenvatting:

Afwijzing verzoek strafonderbreking. Medisch adviseur acht strafonderbreking medisch geïndiceerd. OM en inrichting geen bezwaar. Medische dienst ondersteunt het verzoek niet, maar medisch adviseur is bij uitstek op de hoogte van enerzijds de detentiesituatie en anderzijds klagers medische situatie. Bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing binnen twee weken. Geen tegemoetkoming. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 34, 37)

Rechtsoverwegingen:

Klager is sinds 30 november 2018 gedetineerd. Hij ondergaat een gevangenisstraf van 34 maanden met aftrek, wegens oplichting en witwassen. Daarnaast dient hij een vervangende hechtenis op grond van de wet Terwee van 365 dagen te ondergaan. De (fictieve) einddatum van klagers detentie is momenteel bepaald op 7 november 2021.

In artikel 34 van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting (hierna: de Regeling) staat dat strafonderbreking kan worden verleend wegens zodanig bijzondere omstandigheden in de persoonlijke sfeer, dat niet kan worden volstaan met een andere vorm van verlop. Strafonderbreking kan op grond van artikel 37 van de Regeling worden verleend wegens dringende redenen van lichamelijke

of psychische aard, gelegen in de persoon van de gedetineerde, indien en voor zover de inrichtingsarts heeft bevestigd dat deze redenen aan de voortzetting van detentie in de weg staan. Klager heeft verzocht om een tweede strafonderbreking op medische gronden voor de duur van twee maanden, omdat hij periodiek specialistische behandelingen in het ziekenhuis ondergaat en nog een behandeling dient te ondergaan. Bovendien ondervindt hij veel bijwerkingen en is hij ernstig verzwakt geraakt. Het verzoek is afgewezen, omdat – kort gezegd – niet zou zijn gebleken dat klagers aanwezigheid buiten de inrichting noodzakelijk is voor het ondergaan van behandelingen of dat zijn medische situatie aan het voortzetten van zijn detentie in de weg staat.

De medisch adviseur van de afdeling IMA stelt in het advies van 27 maart 2020 dat er een medische indicatie is voor strafonderbreking. Klager is in behandeling voor een kwaadaardige urologische aandoening. Hij heeft een radiotherapeutisch traject achter de rug en wordt behandeld met een hormonale therapie. Dit brengt een aantal lastige bijwerkingen met zich mee. Daarnaast acht de medisch adviseur het raadzaam om dergelijke patiënten gedurende (de piek van) de coronacrisis niet in detentie op te nemen. Het OM heeft mede gelet op voornoemd advies geen bezwaar tegen het verlenen van strafonderbreking.

Uit het dossier volgt verder dat de medische dienst van de inrichting waar klager verblijft het advies van de medisch adviseur van de afdeling IMA en daarmee het verzoek tot strafonderbreking niet ondersteunt. De medische dienst ziet ook geen redenen om klager over te (laten) plaatsen naar het Justitieel Centrum voor Somatische Zorg. De medisch adviseur heeft diens advies evenwel gebaseerd op brieven van klagers radiotherapeut-oncoloog van 18 februari 2020 en 26 maart 2020, waarvan niet is gebleken dat de medische dienst van de inrichting daarvan heeft kennisgenomen. Uit de bestreden beslissing volgt bovendien dat vanuit de medische dienst niets bekend is over de mate van zorg die klager in detentie nodig heeft en of deze in de huidige inrichting of in het Justitieel Centrum voor Somatische Zorg voldoende kan worden gegeven. Gelet op de positieve adviezen van de medisch adviseur van de afdeling IMA – die bij uitstek op de hoogte is van de detentiesituatie enerzijds en de medische situatie van klager anderzijds, de directeur van het JC Zaanstad en het OM, waar slechts een negatief advies van de medische dienst van het JC Zaanstad – van waaruit niets bekend is over de mate van zorg die klager in detentie nodig heeft – tegenover staat, is de beroepscommissie van oordeel dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd. Er is op dit moment onvoldoende bekend over klagers actuele

situatie, de mate van zorg die hij nodig heeft, de behandelingen die hij dient te ondergaan en de aard en ernst van de bijwerkingen die hij ondervindt. De beroepscommissie zal het beroep daarom gegrond verklaren en de bestreden beslissing vernietigen. Zij zal verweerder opdragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak binnen een termijn van twee weken na ontvangst daarvan.

Zaaknummer:

R-19/5583/TA

Datum uitspraak:

22 juni 2020

Beroepscommissie:

mr. R.M. Maanicus, voorzitter, mr. M.J.H. van den Hombergh en mr. drs. L.C. Mulder, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.W. Bevaart, secretaris

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel;
Persoonlijke verblijfsruimte

Samenvatting:

Te hoge temperatuur in persoonlijke verblijfsruimte gedurende paar dagen en nachten in zomer is volgens beperkt beklagrecht o.g.v. Bvt alleen vatbaar voor beklag vanwege stelling dat sprake is van onmenselijke of vernederende behandeling als bedoeld in art. 3 EVRM. Volgens beroepscommissie

is daarvan geen sprake. Beroep klager op uitspraken EHRM faalt. Beroep hoofd instelling gegrond, beklag alsnog ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 56, lid 1 onder e EVRM art. 3)

Rechtsoverwegingen:

Vast staat dat in juli 2019 bijna alle patiënten van de afdeling Koraal een klaagschrift hebben ingediend over de hoge temperatuur in hun eigen kamer en op de afdeling.

Door partijen is niet betwist dat de temperatuur in de persoonlijke verblijfsruimten van de patiënten, onder wie klager, op 24 juli 2019 om 10.30 uur 29 °C, op 25 juli 2019 om 8.30 uur 33 °C en om 21.30 uur 39 °C was.

Op grond van artikel 7, derde lid, van de Regeling is de persoonlijke verblijfsruimte voorzien van een ventilatiemogelijkheid waardoor op natuurlijke dan wel mechanische wijze lucht kan worden aan- en afgevoerd. Niet is betwist dat in de verblijfsruimte van klager(s) een dergelijke voorziening aanwezig is.

De Regeling stelt geen eisen aan de mogelijkheden van het koelen van de persoonlijke verblijfsruimte.

De beklagcommissie heeft overwogen dat volgens de Nota van Toelichting op de Regeling het algemene doel van de Regeling is een humaan verblijf van de verpleegde mogelijk te maken en dat in de Regeling minimumeisen ten behoeve van de rechtspositie

van verpleegden worden gegeven. De beklagcommissie is van oordeel dat in het licht daarvan niet gezegd kan worden dat vanwege het ontbreken van specifieke bepalingen over verkoeling van de eigen verblijfsruimte, er geen sprake is van een beklagwaardige beslissing als bedoeld in de Bvt.

Dit oordeel van de beklagcommissie houdt een te ver strekkende uitleg in van de Regeling in het licht van het in de Bvt geldende beperkte beklagrecht. Met deze uitleg kunnen immers niet door de wetgever bedoelde zaken alsnog onder het beklagrecht worden gebracht en het beklagrecht in strijd met de bedoeling van de wetgever worden uitgebreid op zoals in dit geval als inhumane ervaren omstandigheden. De wetgever heeft er immers bewust voor gekozen om in artikel 56 Bvt de beslissingen van het hoofd van de instelling te omschrijven waartegen beklag kan worden ingediend. Gelet op dit artikel en de vaste jurisprudentie van de beroepscommissie moet het gaan om beschreven beslissingen dan wel een andere beslissing die schending van in de wet- of regelgeving dan wel een verdrag neergelegd recht oplevert, eventueel door het niet naleven van een in de wet rond dat recht neergelegde zorgplicht.

In de Bvt en de regelgeving waaronder de Regeling is geen recht en een daarmee

samenhangende zorgplicht opgenomen wat betreft de mogelijkheid van het koelen van de persoonlijke verblijfsruimte of de afdeling.

Aan artikel 18.1 van de EPR kan klager niet een recht ontlenen waarop hij zich zou kunnen beroepen, omdat de EPR enkel internationale aanbevelingen inhouden en de status van 'soft law' hebben.

De enige grond waarop klager in het beklag kan worden ontvangen is zijn stelling dat sprake is van schending van het in artikel 3 EVRM neergelegde verbod van onmenselijke of vernederende behandeling.

De enkele omstandigheid dat het als gevolg van extreem hoge temperaturen een paar dagen en nachten zeer warm werd in de persoonlijke verblijfsruimte van klager(s) is een zeer vervelende omstandigheid die als ondragelijk kan worden ervaren, maar levert naar het oordeel van de beroepscommissie op zich nog geen onmenselijke of vernederende behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM op.

Het door klager in dit verband gedane beroep op de bovengenoemde uitspraken van het EHRM faalt, nu het in die uitspraken van het EHRM – anders dan bij klager – niet alleen om een hoge temperatuur en inadequate ventilatiemogelijkheden in de cel

ging, maar om een cumulatie van een aantal omstandigheden, waaronder met name het verblijf in een cel met meerdere gedetineerden en het gebrek aan persoonlijke ruimte in die cel.

Vanwege het veranderende klimaat zullen extreem hogere temperaturen steeds vaker gaan voorkomen. Naar de instelling heeft aangevoerd worden inmiddels naast getroffen maatregelen voor de korte termijn in 2019 inmiddels ook maatregelen voor de middellange tot lange termijn genomen om de klimaatbeheersing in de instelling en op de afdeling Koraal en de persoonlijke verblijfsruimten op die afdeling te verbeteren.

Klager kon derhalve worden ontvangen in het beklag, zij het op een andere grond dan de beklagcommissie heeft overwogen. Dit beklag zal in beroep alsnog ongegrond worden verklaard. Het beroep van het hoofd van de instelling zal derhalve gegrond worden verklaard.

.

Zaaknummer:

R-20/6143/TA

Datum uitspraak:

15 juni 2020

Beroepscommissie:

mr. R.M. Maanicus, voorzitter, mr. M.J.H. van den Hombergh en mr. drs. L.C. Mulder, leden, in

tegenwoordigheid van mr. E.W. Bevaart, secretaris

Trefwoorden:

Bezoek

Samenvatting:

Niet in strijd met wet of onredelijk om mede d.m.v. toezicht op bezoek van partner te proberen om (meer) zicht in relatie en eventueel daarmee samenhangende risico's te krijgen. Gerechtafdigde inbreuk op recht op respect voor privéleven en/of familie-en gezinsleven. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 37)

Rechtsoverwegingen:

Hetgeen in beroep is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Hierbij is in aanmerking genomen dat, naar de beroepscommissie begrijpt, de relatie tussen klager en zijn partner en de mate van toegestane intimiteit tussen beiden een belangrijk onderdeel uitmaken van klagers tbs-behandeling. De instelling acht het in dat kader van belang zicht te krijgen op de relatie tussen klager en zijn partner, hun onderlinge verhoudingen en eventuele daarmee samenhangende risico's. De instelling wil kunnen inschatten of daarin sprake is van delictgedrag en wijst in dit verband op het feit dat klagers partner 18 jaar jonger dan klager is, verstandelijk beperkt is en als patiënt in een zorginstelling verblijft en dus

mogelijk kwetsbaar is. De beroepscommissie is niet bevoegd inhoudelijk te treden in hetgeen behandelaren aangewezen achten in de tbs-behandeling van klager. Zij acht het niet in strijd met de wet dan wel onredelijk of onbillijk dat de instelling mede door middel van toezicht op het bezoek (meer) zicht in de relatie en eventuele daarmee samenhangende risico 's probeert te krijgen en de bezoekbeperking te laten voortduren zolang dat in dat kader aangewezen wordt geacht.

De bezoekbeperking en het voortduren daarvan vormen op zich een inbreuk op klagers recht op respect voor zijn privéleven en/of zijn familie- en gezinsleven als bedoeld in artikel 8, eerste lid, EVRM. Ingevolge artikel 8, tweede lid, EVRM kunnen genoemde rechten alleen gerechtvaardigd worden beperkt als voor die beperking een wettelijke grondslag bestaat en indien die beperking noodzakelijk is met het oog op één van de in dat artikel genoemde belangen (te weten onder meer: ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, ter bescherming van de gezondheid of de goede zeden of ter bescherming van de rechten en vrijheden van anderen). Vast staat dat de bezoekbeperking is gebaseerd op artikel 37 Bvt. Daarbij gaat het erom of onbegeleid bezoek verantwoord is te achten met het oog op de veiligheid van de partner van klager binnen de relatie en

daarmee op de orde en veiligheid in de instelling waar het bezoek plaatsvindt. Daarmee is de bestreden beslissing niet alleen niet onredelijk op de hierboven genoemde gronden, maar op dezelfde gronden ook noodzakelijk in het belang van de handhaving van belangen, genoemd in dat tweede lid van artikel 8 EVRM, en van de belangen genoemd in artikel 37, vierde lid in verbinding met artikel 35, derde lid, Bvt (onder meer het belang van de bescherming van de maatschappij tegen de gevaarlijkheid van de verpleegde voor de veiligheid van anderen dan de verpleegde of de algemene veiligheid van personen en goederen; het belang van de handhaving van de orde en veiligheid in de instelling). Gelet op het vorenstaande is de inbreuk op klagers recht op respect voor zijn privéleven en/of zijn familie- en gezinsleven gerechtvaardigd te achten. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-20/5964/TA

Datum uitspraak:

11 juni 2020

Beroepscommissie:

mr. A. van Holten, voorzitter, mr. T.B. Trotman en drs. J.E. Wouda, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Kokee, secretaris

Trefwoorden:

a-dwangbehandeling

Samenvatting:

Hoofd van instelling heeft kunnen oordelen dat voortzetting a-dwangbehandeling noodzakelijk was. Uit oogpunt van zorgvuldigheid is het aanbevelingswaardig dat bij langlopende dwangtrajecten telkens om de zes maanden de noodzaak en toepassing van dwangbehandeling door een onafhankelijk psychiater wordt getoetst. Bij toekomstige verlengingsberoepen maakt second opinion onderdeel uit van de beoordeling. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art 16c lid 5)

Rechtsoverwegingen:

Ingevolge artikel 16c, eerste lid, in verbinding met het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 16b, aanhef en onder a, Bvt kan het hoofd van de instelling beslissen tot het toepassen van een a-dwangbehandeling, indien aannemelijk is dat zonder die behandeling het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de verpleegde doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen. Doel van de a-dwangbehandeling is te voorkomen dat de verpleegde langdurig op een speciale zorgafdeling of in de (tbs-)instelling moet verblijven. Er behoeft geen sprake te zijn van (dreigend) onmiddellijk gevaar zoals bij de overige vormen van

dwangbehandeling als bedoeld in artikel 26 Bvt en artikel 16b, onder b, Bvt.

Ingevolge artikel 16c, vijfde lid, Bvt kan het hoofd van de instelling beslissen tot voortzetting van de a-dwangbehandeling indien dit blijkens overleg met de behandelend psychiater nodig is.

Uit de schriftelijke mededeling van de bestreden beslissing en de overige stukken komt naar voren dat klager nog steeds het standpunt inneemt dat hij geen medicatie nodig heeft, terwijl zonder deze medicatie het snel tot een forse decompensatie zal komen, waarbij hij psychotische symptomen waaronder symptomen van katatonie vertoont. Toediening van medicatie leidt tot een verbetering van klagers toestandbeeld.

De beroepscommissie is van oordeel dat het hoofd van de instelling, gezien de eerder door haar gemaakte keuze om ten aanzien van klager een a-dwangbehandelingstraject met medicatie in te zetten en gezien de omstandigheden als hierboven vermeld, in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat het noodzakelijk was om de eerder ten aanzien van klager ingezette a-dwangbehandeling voort te zetten. De bestreden beslissing voldoet aan de eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

In uitspraak RSJ 28 oktober 2019, R-19/4442/TA heeft de beroepscommissie omtrent een eerdere verlenging van de a-dwangbehandeling van klager het volgende overwogen:

“De wet vereist niet dat het advies van een onafhankelijke psychiater wordt ingewonnen in het geval van voortzetting van een a-dwangbehandeling. De beroepscommissie acht het bij een a-dwangbehandeling als deze in het kader van de zorgvuldigheid echter wel wenselijk dat bij voorkeur bij een tweede, uiterlijk derde verlenging een onafhankelijk psychiater zijn oordeel geeft over de noodzaak en toepassing van de a-dwangbehandeling en dat bij elke volgende verlenging opnieuw een dergelijk onafhankelijk oordeel wordt ingewonnen.”

Uit het verslag van de Commissie Voorbehouden Beslissingen van 25 november 2019 begrijpt de beroepscommissie dat in de instelling de gedachte leeft dat met bovengenoemde aanbeveling de beroepscommissie van oordeel is dat na twee of drie verlengingsbeslissingen moet worden onderzocht of de dwangbehandeling kan worden beëindigd. Dit berust op een onjuiste lezing van de uitspraak.

De beroepscommissie acht het uit oogpunt van zorgvuldigheid aanbevelingswaardig dat bij langlopende dwangtrajecten met

enige regelmaat door een onafhankelijke psychiater de noodzaak en toepassing van de a-dwangbehandeling wordt getoetst. De onafhankelijke psychiater kan ook werkzaam zijn bij dezelfde instelling als de behandelend psychiater mits de psychiater die de second opinion uitvoert gedurende een periode van meer dan een jaar niet bij de behandeling van klager betrokken is geweest. De beroepscommissie acht het in ieder geval aangewezen dat een dergelijke toets telkens om de zes maanden plaatsvindt. De beroepscommissie wijkt hiermee af van eerdere uitspraken waarin van een andere frequentie werd uitgegaan, onder andere in voornoemde uitspraak van 28 oktober 2019.

De beroepscommissie is van oordeel dat een halfjaarlijkse toets van de noodzaak van voortzetting van de a-dwangbehandeling door een onafhankelijke psychiater bijdraagt aan de zorgvuldigheid van de genomen beslissing en de hieraan ten grondslag liggende motivering. Deze motivering kan van groot belang zijn voor de verpleegde zelf alsook voor de beoordeling van het eventuele beklag en beroep dat de verpleegde tegen voortzetting van de a-dwangbehandeling kan indienen. De beroepscommissie zal dan ook bij volgende verlengingsberoepen de (meest recente) second opinion onderdeel laten uitmaken van de beoordeling.

Zaaknummer:

R-20/6607/TA

Datum uitspraak:

2 juni 2020

Beroepscommissie:

mr. R.M. Maanicus, voorzitter, mr. M.J.H. van den Hombergh en mr. drs. L.C. Mulder, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.W. Bevaart, secretaris

Trefwoorden:

Inzage in stukken/dossier

Samenvatting:

Beklag over niet verkrijgen van afschrift van gespreksverslag over onttrekking tijdens verlof is tijdig ingediend. Instelling beroept zich op Wet kwaliteit, klachten en geschillen zorg, maar die wet is niet van toepassing. Klager geen recht op afschrift krachtens de Bvt. Klager ontvankelijk in beklag, maar beklag ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 20)

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie stelt vast dat klager op 6 maart 2020 heeft vernomen dat hij geen kopie van het gespreksverslag zal ontvangen. Het klaagschrift van 8 maart 2020 is op 11 maart 2020 door de beklagrechter ontvangen. Klager heeft daarom tijdig beklag ingediend. De beroepscommissie zal daarom de uitspraak van de beklagrechter vernietigen en doen wat de beklagrechter had behoren te doen.

Klager stelt dat hij recht heeft op een kopie van het gespreksverslag dat over zijn onttrekking tijdens begeleid verlof door personeel van de instelling is opgemaakt en zijn commentaar daarop.

De instelling stelt dat sprake is van een verslag voor louter intern gebruik en beroept zich op artikel 7 van de Wet kwaliteit, klachten en geschillen zorg.

Volgens artikel 1, vijfde lid, Wet kwaliteit, klachten en geschillen zorg is deze wet echter niet van toepassing in justitiële inrichtingen en instellingen voor verpleging van ter beschikking gestelden voor zover daar een bijzondere wettelijke regeling geldt of de justitiële setting zich daar tegen verzet. De klacht heeft betrekking op de periode dat klager bij de Pompestichting te Nijmegen verbleef. De interne rechtspositie van TBS-gestelden bij de Pompestichting wordt zowel in materiële als in formele zin geregeld door de Beginselenwet verpleging ter beschikking gestelden (Bvt). Het verweer van de instelling als zou de Wet kwaliteit, klachten en geschillen zorg van toepassing zijn op klager treft dan ook geen doel.

Verlof en het verloop daarvan maken een belangrijk onderdeel uit van de tbs-behandeling.

Klager heeft krachtens artikel 18 van de Bvt recht op periodieke evaluatie van het verloop van de verpleging en behandeling en op het geven van schriftelijk commentaar op het

evaluatieverslag dat aan dat verslag wordt gehecht.

Krachtens artikel 20, eerste en tweede lid, van de Bvt heeft klager recht op kennisneming van de in het verpleegdedossier vastgelegde gegevens, tenzij het onthouden daarvan noodzakelijk is ter afwending van ernstig gevaar voor de handhaving van de orde en veiligheid in de instelling of ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer van anderen dan de verpleegde.

Op grond van het vijfde lid omvat dit recht op kennisneming tevens het recht op het ontvangen van een kopie, maar alleen als het gaat om het evaluatieverslag en het verplegings- en behandelingsplan die deel uitmaken van het verpleegdedossier.

Voor zover het gespreksverslag zou kunnen worden aangemerkt als een evaluatie van het verlof zal dat deel uitmaken van het verpleegdedossier en heeft klager wel recht op inzage daarin, maar niet een recht op het ontvangen van een kopie daarvan. De beroepscommissie heeft dit eerder overwogen in RSJ 30 juni 2014, 14/0756/TA.

Klager heeft op grond van artikel 20, vijfde lid, Bvt wel het recht op het verkrijgen van een kopie van het verslag van evaluatie van de behandeling en van het verplegings- en behandelingsplan, maar niet is gesteld of gebleken dat het gespreksverslag als zodanig is aan te merken.

De beroepscommissie zal het beklag dan ook ongegrond

verklaren nu niet van schending van enig recht krachtens de Bvt is gebleken.

Zaaknummer:

R-20/6557/JA

Datum uitspraak:

19 mei 2020

Beroepscommissie:

mr. P. de Bruin, bijgestaan door
mr. M.G. Bikker, secretaris

Trefwoorden:

Planmatig verlof jeugd
Ontvankelijkheid

Samenvatting:

Indiener van beroepschrift namens klager staat niet als advocaat geregistreerd en heeft geen machtiging overgelegd waaruit volgt dat hij in deze beroepsprocedure als gemachtigde van klager kan optreden. Klager niet-ontvankelijk in beroep. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 74)

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 74, eerste lid, van de Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen (Bjj) kunnen de directeur en de klager tegen de uitspraak van de beklagcommissie of beklagrechter beroep instellen door het indienen van een beroepschrift. Klager kan zich daartoe laten bijstaan door een advocaat of een andere vertrouwenspersoon (artikel 74,

vijfde lid, in verbinding met artikel 70, eerste lid, van de Bjj). In de uitspraak van de beklagrechter is opgemerkt dat klager bij de maandcommissaris heeft aangegeven dat hij niet langer wil dat mr. [N.] hem juridisch bijstaat, ook niet bij de beklagzitting van 24 januari 2020 (waarbij [N.] , blijkens de uitspraak ook niet aanwezig was). In het (desondanks) door {N.} ingediende beroepschrift staat dat de nog ontbrekende volmacht zal worden toegestuurd. Bij e-mail van 3 april 2020 is hem verzocht om uiterlijk 23 april 2020 een schriftelijke verklaring te overleggen, waaruit blijkt dat klager hem heeft gemachtigd namens hem het beroepschrift in te dienen. Hierop is binnen de daarvoor gegeven termijn geen reactie ontvangen. Nu [N.] blijkens het tableau van de afdeling Beheer Advocaten Registratie van de Nederlandse Orde van Advocaten niet als advocaat staat geregistreerd en hij geen machtiging heeft overgelegd waaruit volgt dat hij in deze beroepsprocedure als gemachtigde van klager kan optreden, moet klager niet-ontvankelijk worden verklaard in zijn beroep.

Zaaknummer:

S-20/3782/SJA

Datum uitspraak:

10 juni 2020

Beroepscommissie:

mr. M. Iedema, voorzitter,
bijgestaan door mr. P. de Vries,
secretaris

Trefwoorden:

Planmatig verlof jeugd

Samenvatting:

De voorzitter schorst de verdere tenuitvoerlegging van de intrekking van verzoekers verloven, omdat de intrekking is gedaan door een unitmanager. Het is wettelijk onmogelijk om die daartoe te mandateren. De intrekking is dus onbevoegd gedaan.

(Wet- en regelgeving: Bjj art. 4, 30)

Rechtsoverwegingen:

De voorzitter stelt voorop dat bij een verzoek om schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de directeur slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling. De zaak kan dus niet ten gronde worden onderzocht. De voorzitter beoordeelt alleen of de beslissing waartegen beklag is ingesteld in strijd is met een wettelijk voorschrift of dat deze zodanig onredelijk of onbillijk is dat er een spoedeisend belang is om op dit moment de (verdere) tenuitvoerlegging van die beslissing te schorsen. Naar het oordeel van de voorzitter is dat het geval. Daartoe overweegt de voorzitter als volgt. Uit de bestreden beslissing en de inlichtingen van de directeur komt naar voren dat de intrekking van het verlof is gedaan door een

unitmanager. Volgens de directeur is de unitmanager daartoe gemandateerd op grond van artikel 4 van de Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen (Bjj).

In artikel 4, tweede lid, van de Bjj is bepaald dat de directeur personeelsleden en medewerkers kan machtigen tot de uitoefening van hem bij of krachtens die wet gegeven bevoegdheden en de naleving van zijn zorgplichten, maar met uitzondering van de bevoegdheden, genoemd in het eerste en vierde lid.

In het vierde lid is onder meer bepaald dat aan de directeur de beslissing is voorbehouden omtrent (g.) de beperking en intrekking van het verlof bedoeld in de artikelen 28, 29 en 30 van de Bjj. Het vijfde lid (waarnaar verzoekers raadvrouw verwijst) heeft overigens geen betrekking op deze categorie beslissingen. De directeur kan een afdelingshoofd dus niet machtigen tot het nemen van een beslissing als in deze zaak aan de orde is.

Gelet op het voorgaande is het wettelijk onmogelijk om de unitmanager te machtigen tot de door hem in deze zaak genomen beslissing. Nu de bestreden beslissing onbevoegd is genomen, zal de voorzitter het verzoek toewijzen en de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing schorsen met onmiddellijke ingang tot het moment waarop de beklagcommissie op het onderliggende beklag heeft beslist

